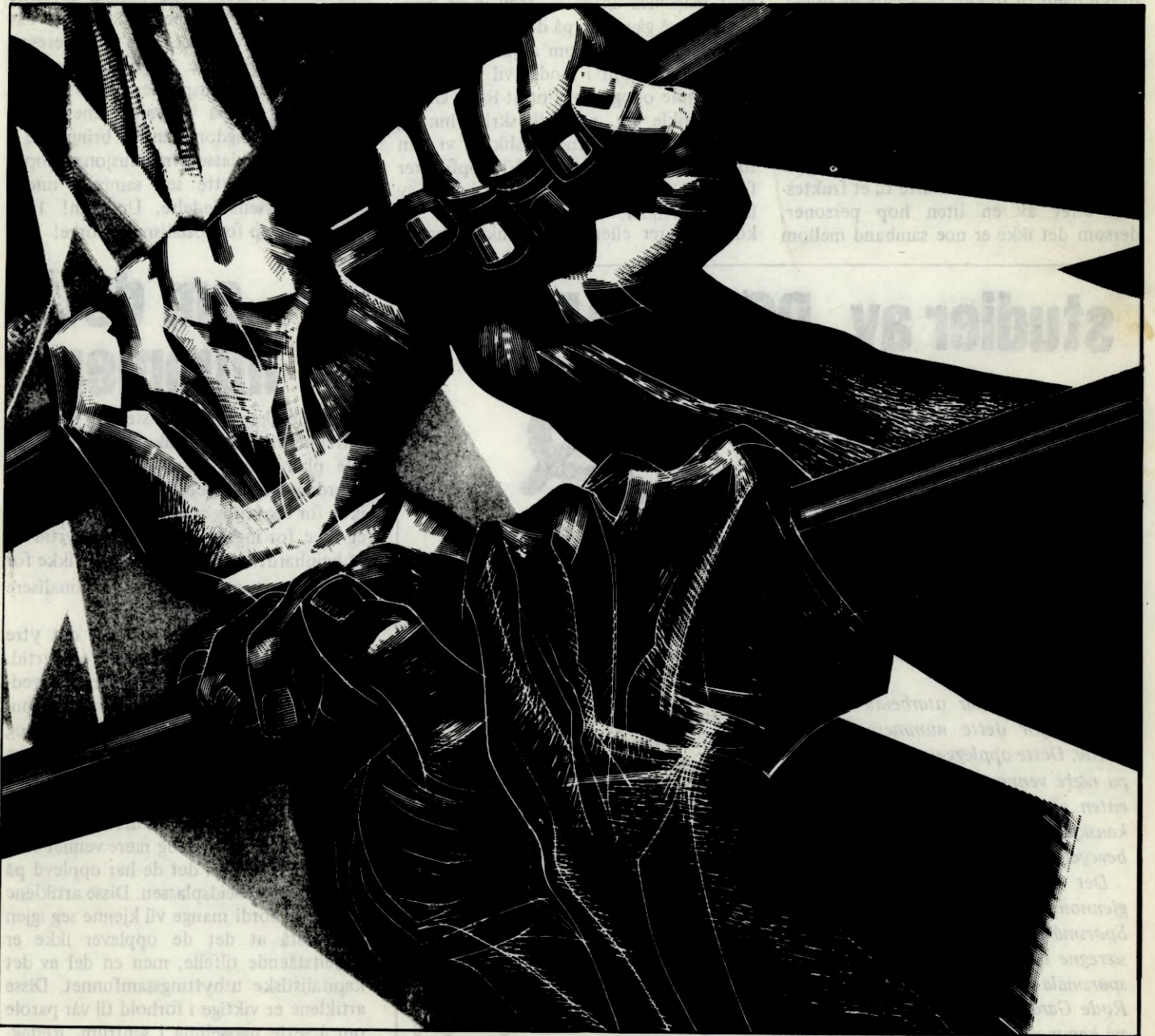

RØDE ★ GARDE

nr. 3 — 1970

pris kr. 1.—

TIL KAMP MOT EEC OG DYRTID UNDER ARBEIDERKLASSENS LEDELSE!

om „RØDE GARDE”

RØDE GARDE er SUF(m-l)s hovedorgan. Hva innebærer det for karakteren av bladet?

For det første må redaksjonen i likhet med hele den marxist-leninistiske bevegelsen sette *masselinja i sentrum*. Det betyr at vi i redaksjonen må innarbeide en slik arbeidsmåte at vi blir i stand til å knytte sterke bånd til folket, til å lære av folket og til å sammenfatte og videreføre de erfaringer vi høster i den stadig pågående klassekampen. Redaksjonen har hatt særlig utbytte av en diskusjon som tok utgangspunkt i denne anvisningen av Mao Tsetung:

»Uansett hvor aktiv den ledende gruppa er, vil hele aktiviteten utarte til et fruktesløst strev av en liten hop personer, dersom det ikke er noe samband mellom

den ledende gruppas aktivitet og massenes aktivitet.» (s. 145 i Sitatboka.)

Redaksjonen har under arbeidet med dette nummeret hatt tendenser til sektarisme. Til tross for at det er tatt flere viktige skritt for å gjøre masselinja til den mest sentrale linja, mangler vi fortsatt mye på å ha oppretta et nært samband med massenes aktivitet. Men vi er overbevist om å gå videre på den riktige vegen, og vi er overbevist om at kamerater og venner rundt om i landet vil hjelpe oss med denne oppgaven. For at Røde Garde skal utvikle seg, må folk skrive inn og kritisere dette nummeret slik at vi kan forbedre det neste gang. Vi oppfordrer folk til å sende oss stoff, enten i form av lengre artikler, mindre reportasjer og kommentarer eller ganske enkelt forslag

til illustrasjoner og billedmateriale.

For det andre må en redaksjon for SUF(m-l)s hovedorgan først og fremst henvende seg til *ungdommen*. RØDE GARDE må for framtida få et sterkere preg av å være organ for all progressiv ungdom. Som en følge av at partibygginga går framover, som en følge av at bl. a. de Marxist-leninistiske studie- og arbeidsgrupper vokser i betydning og styrke, blir det i stadig større utstrekning SUF(m-l)s oppgave å ivareta ungdommens spesielle interesser i klassekampen. Redaksjonen i Røde Garde ser det som sin særegne oppgave å forsvare ungdommens livsinteresser på arbeidsplasser, i skoler, militærleirene og på universitetene. Flest mulig blant ungdommen må bringes til å innse arbeiderklassens revolusjonære oppgaver og å slutte seg sammen under arbeiderklassens ledelse. Ungdom! Fatt mot og kjemp for sosialisme i Norge!

studier av „RØDE GARDE”

Marxist-leninistenes evne til å stå i folkets tjeneste har blitt utvikla gjennom enhetlige og målretta studier. Enhetlige studier er fortsatt hovedsida i virksomheten vår, det området som vi må ofre størst oppmerksomhet. For tida gjennomgår vi skolestudier og universitetsstudier i hele Forbundet.

En del av studiene våre må også omfatte marxist-leninistenes egen propaganda, slik som »Klassekampen», »Røde Garde» og »Til Kamp».

Redaksjonen har utarbeida et studieopplegg for dette nummeret av Røde Garde. Dette opplegget er spesielt beregna på nære venner av Forbundet. Folk som enten går på sympatisørsirkler eller som kanskje kan tenke seg til å slutte seg til bevegelsen.

Det er sjølsagt ikke nødvendig å gjennomgå alle spørsmåla som vi foreslår. Spørsmåla kan også omformes etter særegne behov og interesser. Vitsen med spørsmåla er at et studium av Røde Garde skal bli mer enn et studium på kammeret. Et studium av Røde Garde må helst foretas i grupper og være innretta på konkret virksomhet i den norske klassekampen.

Venner og sympatisører av Forbundet: Få i stand grupper og diskuter bladet. Materiale til spørsmåla fins i hovedartiklene. Send en rapport om resultatene av diskusjonen til redaksjonen.

Spørsmål til studier av RG

Til EEC-stoffet:

1) Hvorfor fører monopolisering til dyrtid for folket?

2) Hvordan kommer monopolkapitalens framstøt til uttrykk på deres arbeidsplass, skole osv.?

3) På hvilken måte, både politisk og organisatorisk, kan dere best kjempe mot disse framstøta?

Til skolestoffet:

4) Drøft sammenhengen mellom monopolkapitalens utdanningspolitikk og den »frie» markedspolitikken i EEC. Utifra dette, hvorfor må vi drive propaganda mot EEC når vi kjemper mot normerte prøver?

Til militærstoffet:

5) Skjerpning av klassekampen følger kapitalismens kriser. Diskuter med utgangspunkt i de historiske erfaringene mulighetene for en fredelig overgang til sosialismen.

6) Den marxistiske analysen av staten viser dens volds karakter og at militærvesenet utgjør den viktigste delen av statens voldsapparat. Utifra dette, hvorfor er det så viktig at marxist-leninister og progressive arbeider politisk i militæret i stedet for å nekte på politisk grunnlag?

om dette nummeret

Monopolkapitalister ruster seg i dag for å trekke det norske folket med i EEC. På alle plan i samfunnslivet ser vi tydelig hvordan denne forberedelsen skjer. Det er ikke for ingenting at vi fikk moms'en. Det er ikke for ingenting at vi fikk dyrtid og et beinhardt statsbudsjett. Det er ikke for ingenting at presset for å rasjonalisere bedriftsliv og skoler stadig øker.

SUF(m-l)s hovedoppgave på det ytre plan er i dag kampen mot EEC og dyrtid. Dette nummeret er prega av denne hovedoppgaven. Vi bringer flere artikler som forklarer hva folk utsettes for i Norge, og vi forklarer hvordan vi mener at kampen mot monopolkapitalens nye tiltak må føres.

Inne i bladet er det en del stoff som er skrevet av kamerater og nære venner som tar utgangspunkt i det de har opplevd på skolen eller arbeidsplassen. Disse artiklene er viktige fordi mange vil kjenne seg igjen og forstå at det de opplever ikke er enkeltstående tilfelle, men en del av det kapitalistiske utbyttingssamfunnet. Disse artiklene er viktige i forhold til vår parole om å sette masselinja i sentrum. Redaksjonen ønsker ikke å foreta særlig skrivebordsflikking på slike artikler.

Ellers vil vi spesielt vise til militærstoffet. Vi mener at artikkelen om »Militærvesenet – statens redskap mot folket» må studeres grundig. Det er mange som tror på militærvesenets fredelige karakter i det moderne samfunn. Diskuter artikkelen med noen av dem.

Men først og fremst: Bruk Røde Garde i kampen mot EEC og dyrtid.

Vi har marxismen-leninismens våpen med kritikk og sjølkritikk. Vi kan kvitte oss med dårlige vaner og beholde de gode.

INNHold

Om Røde Garde	s. 2
Studier av Røde Garde	s. 2
Om dette nummeret	s. 2
Leder	s. 3
Hva er EEC?	s. 5
Hva vi veit	s. 5
EEC – en trusel mot det norske folkets livsinteresser	s. 6
Arbeiderkomite mot EEC og dyrtid oppretta	s. 8
Opprop til norske arbeidere	s. 8
»Vi lever alle under den samme himmel	s. 9
Vurdering av EEC-møte	s. 10
Katta-elevene mot EEC	s. 10
Aksjon på Askim	s. 11
Fra ei vestlandsbygd	s. 12
Norsk jordbruk og EEC	s. 12
EEC, utdanning og norske sosialdemokrater	s. 13
Klassesamarbeid i skolen	s. 14
»Snikrasjonalisering»	s. 15
Skolehefte fra SUF(m-l)	s. 15
»Palestinakomiteen i Norge» danna	s. 16
FNL-gruppe på Lillehammer: god aksjon	s. 16
Ungdomsutvalg i Kampanjen Norge ut av NATO	s. 17
Utviklinga av sionismen	s. 18
FSF i Oslo: Aksjonskomite for universitetet	s. 20
FSF i Trondheim danna	s. 21
Neste framstøt? Lukking på norsk og pedagogikk i Oslo	s. 21
Et initiativ på Moss yrkesskole ...	s. 22
19-årig rørleggerlærling	s. 23
Militærvesenet – statens redskap mot folket	s. 24
Hysj-hysj-nytt	s. 25
Soldatenes kamp gir resultater ...	s. 26
Hva skjer på moene?	s. 27
Profil om klassekampen i kulturen ML-gruppene avholder østlands-konferanse	s. 29
Fra Kina	s. 30
Fra AUF	s. 30
Klipp og kommentar	s. 31
Woodie Guthrie	s. 32

Redaksjonens adresse: Fyrstikkalleen 19, Oslo 6.

Redaktør og ansvarlig utgiver: Arne Bråten.

Abonnement tegnes ved å sende kr. 7 til RØDE GARDE, Boks 6159 Etterstad, Oslo 6. Postgiro 20 60 68.

UNGDOM! ORGANISER KAMPEN MOT EEC OG DYRTID NÅ!

Norge er et monopolkapitalistisk land. Det betyr sjølsagt ikke at det bare er monopoler som driver virksomhet. Det betyr at det er disse som er dominerende innafør den norske kapitalismen.

Det er de monopolkapitalistiske sammenslutningene som i den nåværende fasen av kapitalismens utvikling må øke profitten til det maksimale for å struktur-rasjonalisere og omlegge produksjonen slik at de kan greie seg i EEC. Og de gjør det på to måter: ved å utvide markedet, og ved å utbytte det arbeidende folket i enda sterkere grad enn før. Dette er det vi nå ser helt tydelig i vårt land: Monopolkapitalen og dens statsapparat har tvunget fram ei kraftig prisstiging som har ført til ei ny dyrtid. Samtidig prøver den norske monopolkapitalen å utvide markedet ved å bli med i monopolenes »Felleskap».

Vi veit at denne dyrtida rammer hele det arbeidende folket, arbeidere, funksjonærer, tjenestemenn, småbrukere, fiskere, småhandlere, trygdede, ungdom under utdanning og soldater i det militære. Måten de ulike gruppene rammes på, kan være forskjellig, men årsaken til forverringa er overalt den samme: monopolenes behov for større profit.

Vi veit at disse framstøta rammer ungdommen i samme grad som andre grupper, enten det er ungdom under utdanning, i arbeidslivet, eller på moen.

Ungdom under utdanning lever i hovedsak på lån, og merker hvordan prisstiging allerede har spist opp den lille låneøkninga som ble tilkjempa i vår. Ungdom i arbeidslivet merker tydelig hvordan prisstiging allerede har spist opp lønnsøkninga fra LO/NAF-oppjøret. Ungdom på moen merker klart at dagpengene i militære langt fra har fulgt med prisstiging, og at de på ingen måte svarer til prisene.

En annen måte ungdommen blir ramma på, i likhet med de andre gruppene, er rasjonaliseringa. For ungdom under utdanning kommer denne i form av nye

karaktersystem, normerte prøver, nye eksamensordninger, 5-dagers uke osv. For ungdom i arbeidslivet i form av stemp-lingsur, tidsstudier, økt arbeidstempo, kort sagt økt utsvetting.

KAMPEN ER BEGYNT!

Kampen mot forverringa, mot dyrtida og monopolenes forsøk på å få Norge med i EEC, den kampen er allerede begynt. Aksjonskomiteer er allerede oppretta flere steder, og virkelig tyngde har arbeidet fått etter at Aksjonskomiteen mot Dyrtid og EEC (Oslo) ble danna 29. sept. Danninga av denne komiteen var et viktig steg i riktig retning. Komiteens arbeid bygger på et politisk aksjonsgrunnlag, som komiteen har diskutert seg fram til ut ifra det politiske innholdet i den pressemeldinga som vi gjengir i bladet. Ut ifra dette grunnlaget må aksjoner mot dyrtid og EEC stilles på dagsorden i enhver klubb og fagforening. Sitat fra Aksjonsgrunnlaget:

»Komiteen mot EEC og Dyrtid (Oslo) – nedsatt av et møte av fagorganiserte i Oslo etter initiativ fra bedriftsklubbene ved Norgas og Oslo Sporveisbetjenings forening – oppfordrer derfor alle deler av det arbeidende folket til å slutte seg sammen i aksjonskomiteer for folkets livsinteresser og mot EEC og dyrtid – på den enkelte arbeidsplass, i det enkelte distrikt, på skoler og universiteter.

Alle lag av det arbeidende folket må slutte seg sammen i en felles kampanje på grunnplanet! Sammen har vi styrke til å verne om de gode arbeidsfolk her i landet har vunnet gjennom generasjoners kamp, og vende utviklingen til nye seire! »

HVORDAN SKAL VI ORGANISERE KAMPEN?

Vi marxist-leninister har lært at dersom vi skal kunne føre arbeidet for den sosialistiske revolusjonen på skikkelig vis, må vi studere grundig de konkrete vilkåra for kampen, og vi må studere de histor-

iske erfaringene som den kommunistiske rørsle har vunnet gjennom mange års kamp.

Til det første vil vi vise til artikler i bladet.

Til det andre: SUF(m-l) har studert kamerat Dimitrovs (en bulgarsk kommunist) sammenfatning av historiske erfaringer i kampen mot fascismen i 1935. (Studier av masselinje og enhetsfront). Her skal vi ta med to sitater: »Det første som må gjøres, det vi må begynne med, er å skape en enhetsfront, å opprette en aksjonsenhet blant arbeiderne på hver arbeidsplass, i hvert distrikt, i hver region, i hvert land, over hele verden. Proletariatets aksjonsenhet i nasjonal og internasjonal målestokk er mektige våpen som setter arbeiderklassen i stand til ikke bare framgangsrikt å forsvare seg, men også framgangsrikt å gå til motoffensiv mot fascismen, mot klassefienden.» Og videre: »Det er nødvendig å opprette aksjonsenhet mellom alle deler av arbeiderklassen uavhengig av om de tilhører det ene eller det andre partiet eller organisasjonen, ennå før flertallet av arbeiderklassen forener seg til kamp for styrting av kapitalismen og den proletariske revolusjonens seier.»

Av disse sitatene vil vi trekke fram to viktige momenter: Det første er at arbeiderne må gå i spissen for organiseringa av motoffensiven mot klassefienden; det andre er at denne organiseringa må forgå lokalt, på grunnplanet, på hver arbeidsplass, i hvert distrikt.

Som minimumskrav for den lokale aksjonsenheten mot EEC og dyrtid krever SUF(m-l) at 1) den må være bygd på et anti-kapitalistisk grunnlag, og 2) den må innordne seg enheten i hele folkets kamp.

Til det første: Enheten må bygge på et anti-kapitalistisk grunnlag. Vi har tidligere vist at det er monopoliseringa som er årsaka til den kraftige pristiginga. Vi har også vist at denne monopoliseringa er en nødvendig og ikke tilfeldig følge av det kapitalistiske systemet. Det betyr at dyrtida og forverringa av levevilkåra for hele det arbeidende folket ikke er tilfeldig. Den er nødt til å komme i et kapitalistisk system. Derfor må alle grupper som rammes av dyrtida føre kampen på et anti-kapitalistisk grunnlag.

Til det andre: De enkelte aksjonsenhetene må underordne seg hele folkets kamp! Det taktiske opplegget for kampen må være i pakt med det Mao Tsetung sier: »Å desentralisere troppestyrkene i den hensikt å oppnå at folket reiser seg, – og å konsentrere troppestyrkene i den hensikt å gjøre det av med fienden.» Dette betyr at i den nåværende fasen av kampen må vi, ved å bygge opp lokale aksjonsenheter, mobilisere flest

mulig til aktiv kamp mot de konkrete utslaga dyrtida får for de ulike gruppene av folket. Men for at det skal bli en kraftig og effektiv kamp mot dyrtida og EEC, må de lokale aksjonsenhetene utvikle seg til en landsomfattende aksjonsenhet, som omfatter alle grupper som rammes av monopolkapitalens framstøt. På lengre sikt må denne aksjonsenheten utgjøre en del av grunnlaget for en enhetsfront mot klassefienden.

HVEM SKAL LEDE DENNE KAMPEN?

SUF(m-l) støtter fullt ut Aksjonsgrunnlaget for Komiteen mot EEC og Dyrtid (Oslo), og støtter den oppfordringa som komiteen setter fram i sitatet fra Aksjonsgrunnlaget. Vi vil gå inn for at de lokale aksjonsenhetene stiller seg under politisk ledelse av denne aksjonskomiteen, som er en komite av og for arbeiderklassen. For det er arbeiderklassen som må lede denne kampen, fra begynnelsen til den seierrike utgangen. Mange lurer på hvorfor marxist-leninistene propaganderer for at arbeiderklassen skal lede denne kampen, og hvorfor småbrukere, studenter og fiskere ikke kan gjøre det. Vi skal her peke på tre avgjørende vilkår. Arbeiderklassen er som Marx sier i Det Kommunistiske Manifest »kapitalismens kjerneprodukt», den er den eneste klassen som kan velte det kapitalistiske spillet. Dette ser vi klart ved at arbeiderklassen er den best organiserte, den politisk mest framskredne og den største klassen. Videre har arbeiderklassen streikevåpenet som et viktig kampmiddel. Vi veit at dersom arbeiderne nedlegger arbeidet, vil dette straks få store følger for monopola, men dersom bønder og fiskere nedlegger arbeidet, kan monopolkapitalen holde det gående i lang tid likevel.

Dette betyr at i den enheten som vokser fram på grunnlag av felles interesser for arbeidere, skoleelever, studenter, småbrukere, fiskere og andre grupper som rammes av dyrtid og EEC, må arbeiderklassen lede an, være fortroppen. Enhet i arbeiderklassen er forutsetninga for enhet i hele folket!

ORGANISER AKSJONSENHETER NÅ!

Ut ifra Aksjonsgrunnlaget og innafør den ramma som minimumskrava setter, må det mobiliseres så mange som mulig. Konkret betyr dette at ungdom på arbeidsplasser, på skoler, på moen, i boligdistrikt, på landsbygda må ta opp Aksjonsgrunnlaget til diskusjon og kamp, agitere for kamp mot dyrtid og EEC, og danne aksjonsenheter.

GRIP INITIATIVET I KAMPEN! ORGANISER KAMPEN NÅ!

EEC, UTDANNING OSV.

Forts. fra s. 13

gjennomført i slutten av 70-åra og betyr en storstilt endring av det tyske utdanningssystemet for videregående skoler. »Mamoth»-loven i Nederland har så å si det samme innholdet. For Italia kan vi sitere noen punkter fra et statlig dokument om utdanningspolitikk i 70-åra (Kilde: OECD-dokumentet »Reviews of national educational policies»)

FRA ITALIA

»Strukturutviklingen (i næringslivet, vår anm.) må gå sammen med en kvalitativ tilpasning av utdanningssystemet i samsvar med frihandelsmarkedets hurtige endringer i yrkesaktiviteter. For å møte disse kravene er det nødvendig å gjennomføre følgende reformer i utdanningssystemet:

a. Reform av yrkesskolene slik at de første to åra (som følger etter »ungdomsskolen») kan utgjøre allmenn ikke-spesialisert yrkesopplæring, og slik at det tredje året kan bli mer spesialisert med tanke på å utdanne lavere administrativt personale. *Det må treffes foranstaltninger slik at elevene i gitte tilfelle kan kanaliseres fra yrkesskoler til andre typer utdanningsinstitusjoner.* (vår uth.)

b. Det må treffes foranstaltninger til å standardisere den første delen av all videregående utdanning og reorganisere den andre delen, særlig i skoler som utdanner lærere og kunsthåndverkere. *I ethvert tilfelle må det treffes foranstaltninger slik at elevene kan kanaliseres mellom ulike typer videregående undervisning innafør den første delen.* (vår uth.)

c. Introduksjon av nye to-årige eller tre-årige kurs på universitetene. Disse kursene må koordineres der det overhodet er mulig, med eksamenskurs for opplæring av personale, særlig i tekniske, vitenskapelige, økonomiske og administrative grener . . . »

Disse og andre strukturendringer vil da utgjøre den italienske veien for utdanningspolitikken i tida som kommer. Som det heter i OECD-dokumentet: det italienske skolesystemet vil gjennomgå »omfattende strukturforandringer, bestemt til å gjøre det mer effektivt i stand til å tilpasse seg de nye kravene i samfunnet».

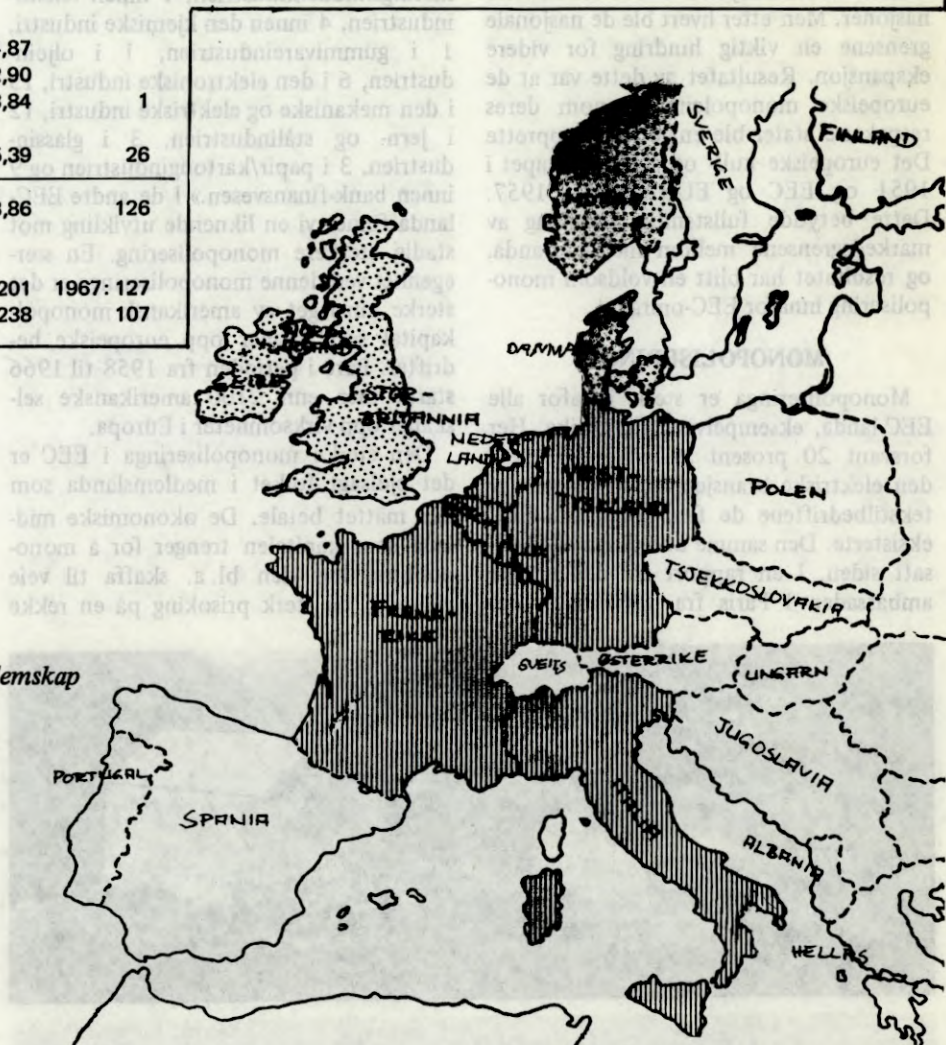
DET NORSKE SYSTEMET

I løpet av den allmenne delen og den siste konkretiseringa fra Italia vil noen lesere ha forbundet og parallellført utviklinga på skole- og universitetssektoren i EEC med de planene som foreligger i Norge. Og det er riktig: Til sammen

Forts. s. 20

HVA ER EEC ?

Medlemsstater	Areal 1000 kvkm	Innbyggere mill. 1968	Stålprod. mill. tonn 1968	Brutto nasjonalprod i milliarder dollars	Derav i prosent		
					landbruk/fiske	industri	tjenester
Belgia	30,5	9,62	12	16,9	6,3	42,0	51,7
Frankrike	551,6	49,78	20	94,1	8,8	40,5	50,7
Italia	301,2	53,94	17	56,8	13,4	39,5	47,1
Luxembourg	2,6	0,34	5	0,6	7,1	52,9	40,0
Nederland	36,6	12,72	4	19,1	8,3	41,2	50,5
Forbundsrepublik- ken Tyskland	248,5	60,46	41	112,4	5,3	50,8	43,9
EEC	1171,0	186,86	99	299,9	8,2	46,9	44,9
Ansøkere							
Danmark	43,1	4,87					
Irland	70,3	2,90					
Norge	323,9	3,84	1				
Storbritannia og Nord-Irland	243,2	55,39	26				
Et utvidet EEC	1851,5	253,86	126				
Til sammenlikning:							
USA	9363	201	1967: 127				
Sovjetunionen	22 404	238	107				

 Land som har søkt om fullt medlemskap

 Medlemsland i EEC

HVA VI VEIT

Vi veit at lønnsnivået i EEC-landa ligger klart under lønnsnivået i Norge. I Storting melding nr. 86 for 1966-67 sies det på side 26: »Sammenlignet med lønnsforholdene innenfor EEC synes det norske lønnsnivå ut fra dagens forhold omtrent å svare til lønningene innenfor tysk industri og stort sett 15 prosent over nivået i de øvrige EEC-land.»

Vi veit at det har vært ei voldsom prisstiging i alle EEC-land i de siste åra. I Markedsutvalgets rapport I heter det: »Den økonomiske situasjon innen EEC-

området er i dag preget av tendenser til stagnasjon i den økonomiske vekst, samtidig med sterke generelle prisstigningstendenser, særlig innen Vest-Tyskland og Benelux.»

Vi veit at strukturrasjonaliseringa i EEC tvinger flere og flere til å flytte og skifte arbeid. I Markedsutvalgets rapport V står det på side 42: »I de neste ti år vil i det minste 10 prosent av yrkesbefolkningen i Fellesskapet måtte skifte arbeid.»

Vi veit at arbeidsledigheten innafør EEC er enorm, og at den har økt kraftig

etter at EEC ble oppretta. I hele EEC-området var det i 1968 1 694 000 arbeidsledige (årgjennomsnitt). I Frankrike var arbeidsledigheten i 1957, året før EEC-samarbeidet satte i gang, 80 731, mens den i 1968 var oppe i 483 000. I tillegg kommer så skjult arbeidsledighet.

Vi veit også at arbeidsfolk i EEC-landa har organisert kampen mot denne forverringa. Svære streikebølger har rulla over Frankrike, Belgia, Italia og nå sist Vest-Tyskland, der over 60 000 arbeidere var i streik nylig.

EEC - EN TRUSEL MOT DET NORSKE FOLKETS LIVSINTERESSER

Kapitalismens historie helt fra frikonkurransetida er prega av en stadig sterkere konsentrasjon av kapital og produksjon. Dette gjenspeiler en allmenn lov i kapitalismen; for å overleve må kapitalistene monopolisere mer og mer. I Europa har denne monopoliseringa inntil for kort tid siden stort sett skjedd innfor de enkelte nasjoner. Men etter hvert ble de nasjonale grensene en viktig hindring for videre ekspansjon. Resultatet av dette var at de europeiske monopolene gjennom deres respektive stater ble enige om å opprette Det europeiske kull- og stålfellesskapet i 1951 og EEC og EURATOM i 1957. Dette betydde fullstendig nedrivning av markeds grensene mellom medlemslanda, og resultatet har blitt en voldsom monopolisering innfor EEC-området.

MONOPOLISERING

Monopoliseringa er sterk innfor alle EEC-landa, eksempelvis i Frankrike. Her forsvant 20 prosent av småbedriftene i den elektriske bransjen og 30 prosent av tekstilbedriftene de fem første åra EEC eksisterte. Den samme utviklinga har fortsatt siden. I en rapport fra den norske ambassaden i Paris fra 1967 heter det

såleis: »I de siste to-tre år har tendensen i retning av konsentrasjon innen fransk industri vært sterkt stigende. Ifølge en oversikt over de viktigste konsentrasjoner siden 1964 (små og middelstore bedrifter ikke medtatt) viser det seg at det har funnet sted 14 sammenslutninger innen næringsmiddelindustrien, 1 innen tekstilindustrien, 4 innen den kjemiske industri, 1 i gummivareindustrien, 1 i oljeindustrien, 6 i den elektroniske industri, 13 i den mekaniske og elektriske industri, 12 i jern- og stålindustrien, 3 i glassindustrien, 3 i papir/kartongindustrien og 9 innen bank-finansvesen.» I de andre EEC-landa finner vi en liknende utvikling mot stadig sterkere monopolisering. En særegenhet ved denne monopoliseringa er det sterke innslaget av amerikansk monopolkapital som kjøper opp europeiske bedrifter. Bare i perioden fra 1958 til 1966 starta mer enn 2100 amerikanske selskaper opp virksomheter i Europa.

Den sterke monopoliseringa i EEC er det sjølsagt folket i medlemslanda som har måttet betale. De økonomiske midlene som kapitalen trenger for å monopolisere, har den bl. a. skaffa til veie gjennom en sterk prisøkning på en rekke

produkter. Resultatet er at EEC-landa nå er kommet inn i en dyrtid. Ifølge Statistisk Ukehefte nr.25 for i år lå konsumprisindeksen i Tyskland i 1. kvartal i år hele 6,2 prosent (årlig rate) høyere enn i foregående kvartal, mot en stigning på 2,4 prosent fra 2. til 3. kvartal 1969 og 3,0 prosent fra 3. til 4. kvartal. I samme hefte heter det at konsumprisene i Frankrike ventes å øke med vel 5 prosent i 1970 og i Italia med omlag 6 prosent. Denne sterke prisstigninga i EEC-landa rammer i første rekke det arbeidende folket.

STRUKTURRASJONALISERING OG RASJONALISERING

Arbeidsfolk i EEC rammes også direkte av monopoliseringa. Da EEC-samarbeidet tok til 1. januar 1958 var kullgruvenes gjennomsnittlige dagsproduksjon 2.085 tonn. I 1965 var produksjonen gått opp til 3.390 tonn. I samme tidsrom ble antallet kullgruver redusert fra 416 til 240. Antall ansatte i kullindustrien gikk likeledes ned fra 800.000 i 1960 til ca. 700.000 i 1965. Strukturrasjonalisering og rasjonalisering går hand i hand i EEC. Folk får sparken mens arbeidstempoet for de gjenværende økes i den grad at produksjonen går opp. Monopolene kan ta ut ekstra profitt.

En slik politikk fører sjølsagt til stor arbeidsledighet. Bare i Frankrike er det i dag ca. en halv million arbeidsledige. Dette er resultatet av EEC's politikk på arbeidskraftområdet, som går ut på «å øke arbeidskraftens yrkesmessige og geografiske mobilitet.» I praksis betyr dette at arbeidskrafta skal kanaliseres til de steder og de yrker hvor monopolkapitalen kan hove inn mest profitt. Dimensjonen av denne tvangsforflyttinga karakteriseres ved at EEC-kommisjonen i Brussel slår fast: »I de neste 10 år vil i det minste 10 prosent av yrkesbefolkningen måtte skifte arbeid.» Dette vil føre til en ytterligere forverring av situasjonen for det arbeidende folket, som allerede har fått merke denne politikken på kroppen.

Det er ikke bare industriarbeiderne i EEC som har blitt ramma av monopoliseringa. For å skaffe industrimonopolene egne arbeidskraft er tusenvis av mennesker blitt drevet vekk fra primærnæringene, og det legges opp til at antallet bønder i de ti kommende år skal halveres fra 10 millioner i dag til 5 millioner i 1980. Bare i Tyskland ble det mellom 1958 og 1964 strukturrasjonalisert vekk 394 000 bruk med mindre enn 100 dekar dyrkbar jord. (I Norge er gjennomsnittsarealet pr. jordbrukseiendom ca. 40

Småbruk må nedlegges, og fiskernes næringsgrunnlag vakler; mens. . .

dekar, og bare 10 prosent av bruka er over 100 dekar.) Konklusjonen er at EEC representerer ikke bare en trusel mot livsinteressene til arbeidsfolk i byene, men mot interessene til hele det arbeidende folket.

YRKESOPPLÆRINGA

For at EEC skal kunne gjennomføre sin arbeiderfiendtlige politikk har de overnasjonale EEC-organa utarbeida en rekke planer for en felles politikk på flere områder. Blant annet blir det tatt sikte på en felles politikk for yrkesopplæring som helt og holdent skal tjene monopolkapitalens behov for egne arbeidskraft. Retningslinjene for denne politikken er sammenfatta slik av regjeringas markedsutvalg:

»a) den felles politikk for yrkesopplæring har som mål blant annet å skape forutsetninger for at enhver kan få yrkesopplæring og at *opplæringsmulighetene svarer til næringslivets behov*, å unngå uheldige avbrekk mellom allmenn- og yrkesutdanning og fremme videreutdanning og omskolering, å gi den enkelte arbeidstaker forutsetninger for opprykk og *skape gode forbindelser mellom yrkesopplæring og næringsliv*,

b) *det skal legges særlig vekt på beregning av etterspørselen av arbeidskraft i ulike næringsgrener og de konsekvenser dette får for yrkesopplæringen*, — — —

e) *det kan tas i bruk yrkesopplæringsprogrammer for å fremme arbeidsformidlingen innen Fellesskapet, særlig med sikte på den tekniske utvikling og strukturendringer i enkelte yrker og områder*. Det skal tas særlig hensyn til særproblemer på de enkelte arbeidsområder. Tiltak innenfor den felles yrkesopplæringspolitikk kan finansieres på fellesskapsbasis.» (Mine uthevinger).

Vi ser helt klart hvordan yrkesopplæringa i EEC ikke skal tjene den enkeltes utdanningsønsker, men tvert imot støtte opp under monopoliseringa i EEC. Samtidig forsøker flere EEC-land å legge opp til en universitetsutdanning i pakt med monopolkapitalens behov. Forslag til omstrukturering av universitetsutdanninga på dette grunnlaget er framkommet i flere EEC-land. Det er disse forslaga som på flere sentrale punkter gjenspeiler seg her i Norge gjennom Ottosen-komiteens innstillinger. Som i Norge, er disse forslaga i EEC-landa møtt med hard kamp fra studentene.

I dag ruster den norske monopolkapitalen seg for EEC-medlemskap. Gjennom rasjonalisering og strukturrasjonalisering økes monopoliseringa slik at den norske monopolkapitalen skal stå i en bedre konkurransemessig stilling innafor EEC. Denne monopoliseringa krever store økonomiske midler, og den

...Levevilkåra for den stadig større andelen av befolkningen som hver dag går gjennom fabrikkporten, blir dårligere.

krever at kapitalen har tilstrekkelig tilgang på arbeidskraft, spesielt på tekniker-nivå. Derfor ser vi at monopolkapitalen gjennom bl. a. Ottosen-komiteens innstillinger søker å legge opp til et utdanningssystem som skal tjene monopoliseringa. Ottosen-framstøtet mot studentene ville sjølsagt kommet sjøl om monopolkapitalen ikke tok sikte på EEC-medlemskap fordi den uansett er nødt til å monopolisere ytterligere.

DYRTIDA

De økonomiske midler til monopoliseringa skaffer monopolkapitalen til veie bl. a. gjennom statstilskudd til strukturrasjonalisering og ved at den får skattelettelse. Da momsen ble innført, bl. a. for å tilrettelegge norsk EEC-medlemskap, fikk monopolkapitalen skattelettelse. Samtidig ble økte økonomiske byrder lagt på folket. I realiteten betydde derfor innføringa av momsen en inntektsoverføring fra arbeidsfolk til monopolkapitalen. Momsen er altså en av de metodene som blir brukt for å tvinge arbeidsfolk til å betale kapitalens utgifter til monopolisering.

Innføringa av momsen og den prisstiging som fulgte med den, la grunnen for den dyrtida vi nå er kommet inn i. Gjennom ytterligere prisstiging på ei rekke produkter skaffer kapitalen seg enda større profitter. Et særegent trekk ved prisstiging i dag er at den er uvanlig sterk. Det skyldes at monopolkapitalen

trenger ekstra profitt for å kunne gjennomføre den ytterligere monopoliseringa som er nødvendig for å komme inn i EEC. Resultatet av monopolkapitalens EEC-bestrebelse har altså blitt dyrtid for folket. Derfor må kampen mot dyrtida knyttes sammen med kampen mot EEC.

Når DNA/LO-ledelsen, som reservasjonsløst støtter opp om monopolkapitalens EEC-bestrebelse, tar avstand fra prisstiging, betyr dette at de forsøker å lede kampen mot forverringa over i et spor som er ufarlig for monopolkapitalen.

Dersom Norge blir medlem av EEC vil dyrtida bli forsterka. Subsidiene til jordbruket vil falle vekk. Bare dette vil føre til en utgiftsøkning for forbrukerne på 700 millioner kroner. I tillegg vil en rekke andre viktige varer, som kaffe, kakao, sukker og tobakk bli dyrere på grunn av EEC's toll- og markedsordninger. Samtidig ligger lønnsnivået i EEC lavere enn i Norge, noe som vil føre til et ytterligere press fra monopolkapitalen for å holde de norske arbeidernes lønninger nede. De norske arbeidernes kår vil bli forverra. Den enda sterkere monopoliseringa som vil finne sted i EEC, vil forsterke denne forverringa. Samtidig vil jordbrukerne og fiskerne i stor utstrekning bli strukturrasjonalisert vekk. EEC representerer såleis en alvorlig trusel mot hele det norske arbeidende folkets livsinteresser. Kampen mot norsk EEC-medlemskap er derfor en sentral oppgave for de norske marxist-leninistene.

ARBEIDERKOMITE MOT EEC OG DYRTID OPPRETTA

29. september ble det holdt et møte av fagorganiserte i Oslo med emne dyrtid og EEC. Styret i Oslo Sporveisbetjenings Forening og bedriftsklubben ved Norgas Fabrikker sto som innbydere til dette møtet. Møtet valgte en aksjonskomite til å lede kampen mot EEC og dyrtida, og vedtok en resolusjon. Innholdet i denne resolusjonen er sammenfatta i den pressemeldinga som komiteen sendte ut etter møtet, og som vi gjengir i Røde Garde. På grunnlag av den diskusjonen som komiteen hadde på resolusjonen, har den utarbeida et Aksjonsgrunnlag, som ennå ikke er endelig ferdig idet Røde Garde går i trykken. Straks dette Aksjonsgrunnlaget er ferdig, vil komiteen offentliggjøre det og spre det til alle interesserte. På denne måten, og ved å innby til diskusjonsmøter på arbeidsplasser, dvs. et grundig massearbeid, vil Aksjonskomiteen mot EEC og

dyrtid (Oslo) ta initiativet til å opprette lokale aksjonskomiteer, både i og utafor Oslo. Allerede første uka Aksjonskomiteen var i funksjon, fikk den oppslutning fra Kampanjen Norge ut av NATO. Dessuten har komiteen knytta kontakt med klubbformenn på flere bedrifter. Vi oppfordrer folk sterkt om å kontakte Aksjonskomiteen for å få politisk og organisatorisk bistand i arbeidet med å danne lokale aksjonskomiteer.

PRESSEMELDING FRA AKSJONSKOMITEEN

Fagorganiserte og andre spesielt interesserte i kampen mot EEC og dyrtid, samlet til møte 29. september 1970, valgte aksjonskomiteen mot EEC og dyrtid.

Aksjonskomiteen ber Dem med dette å ta følgende pressemelding i Deres avis:

Arbeiderklassens historie – og nå nylig Sauda-arbeidernes konsekvente streikekamp, som ga 30 % i lønnsøkning (i motsetning til LO/NAF's 9,5%) – viser klart at når arbeidsfolk står samlet og

bruker de maktmidler de sjøl har til rådighet, gir kapitaleierne etter, og arbeidsfolk vinner fram.

Vi oppfordrer derfor alle deler av det arbeidende folket – arbeidere, funksjonærer, småbrukere og fiskere, tjenestemenn og småhandlere, trygdede og ungdom under utdanning – til å slutte seg sammen i kampen gjennom å danne lokale aksjonskomiteer på arbeidsplasser, skoler og i boligstrøk – for folkets livsinteresser og mot EEC og dyrtid. Arbeidere i Kristiansand og Meråker har allerede vist veien ved streiker mot prisstiging, og blant andre har Telemark og Buskerud Bondelag fullstendig avvist norsk EEC-medlemskap. Skal kampen mot EEC og dyrtid lykkes, må alle lag av det arbeidende folket slutte seg sammen i felles kampanje på grunnplanet! Aksjonskomiteen mot EEC og dyrtid ser det som sin oppgave å arbeide for å styrke organiseringen av denne kampen. Vi oppfordrer derfor alle lokale aksjonskomiteer, interesserte grupper og enkeltper-

OPPROP TIL NORSKE ARBEIDERE:

Kamerater!

Vi veit at det i dag ikke er noe igjen av de lønnsøkingene som ble gitt i samband med oppgjøret. Prisene har spist opp tillegget. DYRTID er det rette ordet for slikt. Levevil-kåra våre blir i dag stadig dårligere. Monopolkapitalen bruker moms og prisstiging til å øke profittene med sikte på å tvinge Norge inn i EEC. EEC er en reaksjonær sammenslutning av de griskeste monopolene i Vest-Europa. Norsk medlemskap vil bety mer dyrtid og EEC-planene er derfor en alvorlig trusel mot våre livsinteresser.

Men slike angrep kan slås tilbake. De under- tegnede organisasjonene – som er arbeiderklassens og ungdommens kommunistiske for- tropp i Norge – understreker: Det er nød- vendig å føre en innbitt kamp for å forsvare våre interesser i dag. Det er nødvendig at norske arbeidere, som er den sterkeste, best organiserte og mest framskrittsvennlige delen av folket, tar ledelsen i kampen. Fienden vi står overfor er norsk og internasjonal monopolkapital. Kampen må rettes mot dem hvis den skal lykkes. Vi må skape enhet i

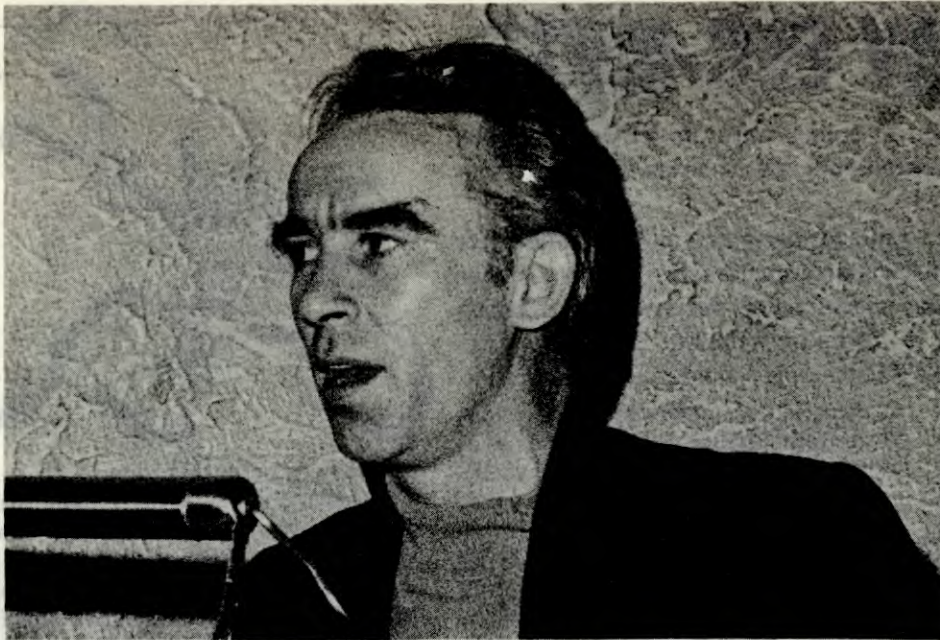
klassen, og seinere enhet mellom ulike deler av folket. Det må bygges opp en brei aksjons- enhet mot forverringa.

Det er nå tatt et initiativ til danning av arbeiderkomiteer over hele landet. Med dette er det første steget tatt. Vi kommunister gir tiltaket vår fulle støtte og oppfordrer norske arbeidere til å slutte mannjamnt opp. Ta del i arbeidet! Dann lokale aksjonsgrupper! Forbered aksjoner mot EEC og dyrtida!

Situasjonen i dag er truende. Massive angrep rettes mot våre interesser og kampen i dag er avgjørende for vår levestandard i åra framover. La ikke monopolkapitalen herje som den vil! Gå til kamp i dag! Vi har intet å vinne og mye å tape på å vente.

**SLÅ TILBAKE MONOPOLKAPITALENS
FRAMSTØT!**

Marxist-Leninistisk Front i NKP (MLF),
Marxist-Leninistiske Studie- og Arbeidsgrup-
per (ML-gruppene) og Sosialistisk Ungdoms-
forbund (marxist-leninistene) (SUF(m-l)).

Kjell Hovden på talerstolen under EEC-møtet

soner til å kontakte:

Aksjonskomiteen mot EEC og dyrtid, postboks 3829 Ullevål Hageby, Oslo 8. Sammen har vi alle muligheter til å verne om de gode arbeidsfolket her i landet har vunnet gjennom generasjoners kamp, og vende utviklingen til nye seire!

FORMÅLSPARAGRAF

Formålsparagraf for Aksjonskomiteen mot EEC og dyrtid (Oslo).

- 1) Komiteen skal arbeide for opprettelse av lokale komiteer mot EEC og dyrtid, og støtte disses arbeid. Videre skal den søke å trekke andre interessesammenlutninger, f. eks. fagforeninger og bedriftsklubber, med i kampen mot EEC og dyrtid. Komiteen skal arbeide for en landsomfattende organisasjon.
- 2) Komiteen skal spre propaganda og agitasjon mot EEC og dyrtid.
- 3) Komiteen skal ta initiativet til og/eller støtte opp om eventuelle hensikts-

messige konkrete aksjoner mot EEC og dyrtid, som f. eks. demonstrasjoner og politiske streiker.

VEDTEKTER:

- 1) Komiteen kan supplere seg ved flertallsvedtak.
- 2) Til enhver tid skal minst halvparten av komiteens medlemmer være fagorganiserte.
- 3) Komiteen innkaller til regelmessige allmannamøter i Oslo.
- 4) Eventuelle økonomiske overskudd, f. eks. ved nedlegging av komiteen, skal settes i et fond for fortsatt kamp.

AKSJONSKOMITEEN MOT EEC OG DYRTID:

Ole Bjønnes, Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund.
 Charlie Elslander, Norsk Kommunearbeiderforbund.
 Per Skotheim, Norsk Jern og Metallarbeiderforbund.
 Knut Åsen, Norsk Jern og Metallarbeiderforbund.
 Karl O. Richardsen, Norsk Jern og Metallarbeiderforbund.
 Karl Gunnar Anderson, Norsk Jern og Metallarbeiderforbund.
 Ulf Knutsen.
 Åge Ottosen, Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund.
 Georg Vaagen, Norsk Tjenestemannslag.
 Olaf Svorstøl, Norsk Tjenestemannslag.
 Bård Ekblad, Norsk Tjenestemannslag.
 Haldis Leira, Faglig Studentfront.

„vi lever alle under den samme himmel”

Tirsdag 6. oktober var det sammenkalt til et møte i Sarpsborg som skulle drøfte anti-EEC-arbeidet i Østfold. Blant dem som fant vegen dit, var også en håndfull marxist-leninister fra Moss. De hadde på forhånd kommet fram til en tilnærmet enhet med SF/NKP i Moss om at kampen mot EEC måtte føres på et anti-kapitalistisk grunnlag, og at den ikke kunne isoleres fra kampen for arbeidsfolks dagskrav. Sarpsborg-møtet viste seg å være av typisk »Folkebevegelse-karakter». Deltakerne var framtrede tillitsmenn i fylkets SF/NKP/KU- og bondeorganisasjoner. Målet var å danne et fylkesutvalg av Folkebevegelsen mot EEC.

Tidligere ambassadør og stortingsmann, SP-mannen Erik Braadland, innleda i 3 minutter. Han sa ingenting om hva bevegelsen sto for, men kjernepunktet var dette: »Vi kan stå langt fra hverandre politisk – men vi er enige om å redde Norge.» Han ønska ingen debatt, for, som han sa, han hadde deltatt i så mange EEC-debatter i de siste 8 åra. Med dette overraskende tynne utgangspunktet klarte marxist-leninistene å skape en debatt på

en og en halv time, en debatt som i hovedsak dreide seg om deres problemstillinger. Har Rådet gjort noen analyse av hvilke krefter som i Norge vil tjene på, og arbeider for, norsk EEC-medlemskap? Hvilke grupper vil bli skadelidende? Er det på bakgrunn av en slik analyse lagt opp noe programutkast? Ser Rådet dyrtida i sammenheng med EEC, at moms og prisstiging er forberedelser til medlemskap?

Etter å ha mottatt en slik spørsmålskjede svarte ex-ambassadøren med denne fyndige replikk: »Vi lever alle under den samme himmel og de samme stjerner, men vi kan aldri nå dem!»

Resultatet av møtet: Marxist-leninistene dominerte debatten, og oppnådde forståelse for sine synspunkter på dyrtid-EEC. Likevel ble det valgt en komite med det for øye å drive Folkebevegelsen i Østfold. Folkebevegelsens karakter som en 100 prosent borgerlig-nasjonal bevegelse ble helt klar. Uttalelser fra Braadland og de gardbrukere som ble innvalgt i fylkesutvalget, gjorde det klart at for-

målet med arbeidet var å samle flest mulig folk omkring dette ene: I Norge skal nordmenn råde. Per Wiberg (framtrede tillitsmann i SF) kom med i utvalget, og det gjorde også flere NKP-folk og en KU'er. Ingen av disse så noen grunn til å bygge arbeidet på et me jordnært grunnlag. Tor Olsen (ledende bjelle-KU) sa om Arbeiderkomiteen i Oslo: »Dens hovedoppgave er å bekjempe Folkebevegelsen mot EEC.» Dette ble konsekvent avvist av ML'erne som det vissvass det var.

Et par dager seinere oppsummerte ML'erne sammen med representanter for SF/NKP i Moss det som hadde hendt i Sarpsborg.

Det ble klart at Moss NKP vil arbeide ut fra Folkebevegelsens premisser, mens SF, til tross for Wibergs borgerlige og anti-proletære linje, sa seg enig med marxist-leninistene, i at et borgerlig-nasjonal grunnlag er umulig å mobilisere arbeidsfolk på. SF i Moss vil med andre ord holde seg unna Folkebevegelsen mot EEC inntil videre.

VURDERING AV EEC-MØTE

Et lag i Oslo hadde for ei tid siden et åpent møte om EEC og dyrtida, hvor det møtte et forholdsvis lite antall folk, og få av de frammøtte var ikke-organiserte marxist-leninister.

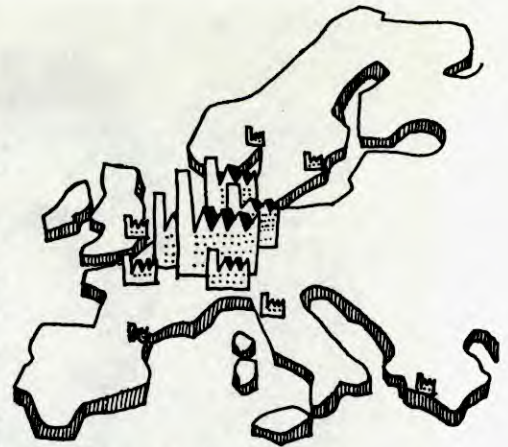
Vi tar her med ei oppsummering som laget har gjort, av to grunner. For det første fordi vi kan trekke lærdommer som kan brukes for å legge arbeidet bedre opp seinere. For det andre fordi det kan vise hvordan SUF(m-l)-medlemmer arbeider for å forbedre arbeidet sitt, med oppsummering, kritikk og sjølkritikk for å legge opp arbeidet på skikkelig vis.

»Det tok vel ei uke fra formannen fikk en god ide om å avholde åpent møte om EEC—dyrtid i distriktet til ideen ble satt ut i livet. Møtet skulle holdes i samarbeid med Marxist-leninistiske Studie- og Arbeidsgrupper (MLG) og Marxist-leninistisk Front i NKP (MLF). Styret og medlemmene ble informert om det som skulle skje og fikk direktiv om å dele ut løpesedler og snakke med kjøpere av Klassekampen. Møtet fikk liten oppslutning, og med dette spinkle grunnlaget, måtte vi sjølsagt utsette opprettelsen av den planlagte komiteen for distriktet.

Oppsummering av møtet etterpå viste

at mangelen på undersøkelse av de konkrete forholda var en feil, den byråkratiske ledelsen en annen. Videre var det enighet om at det ikke hadde vært skikkelig diskusjon om sammenhengen mellom dyrtida og EEC, slik at laget ikke var konsolidert på dette spørsmålet. Det var heller ikke blitt skikkelig diskusjon om aksjonsformen, hensikten med et slikt framstøt og tidspunktet.

Mangelen på skikkelig diskusjon og motivasjon innad i laget førte til at det eksterne arbeidet ble dårligere enn planlagt. Løpesedler ble delt ut, men uten at

det ble noen særlig diskusjon.

I planlegginga av et nytt møte må vi drive grundige studier av det materialet som finnes om EEC og dyrtida, for på den måten å konsolidere laget på dette spørsmålet og for å kunne drive skikkelig massearbeid. Vi må videre ta god kontakt med progressive folk i distriktet, og få klarhet i hvordan folk reagerer på sammenhengen mellom kampen mot dyrtida og kampen mot EEC. Ut ifra dette må vi så planlegge det nye møtet for å få så brei oppslutning som mulig.»

KATTA-ELEVENE MOT EEC

Gymnassamfunnmøtet som elevene ved Oslo Katedralskole arrangerte den 2. oktober, kan stå som et godt eksempel på hvordan skoleelevene bør mobiliseres mot EEC og dyrtid. På møtet, som ble avholdt med stor oppslutning, innleda Anders Helseth (sekretær i DNA's stortingsgruppe) og Sigurd Allern (SUF(m-l)) til debatt. Det å innby både en sosialdemokrat og en marxist-leninist skulle vise seg å ha en positiv funksjon.

Allerede under de to innledningene kom det klart fram hvilke interesser de to representerte. DNA-representantens heller tåkete prat om «samarbeid i Europa» og at Norge ikke kunne stå utafør utviklinga, kunne ikke dekke over at de interesser han tjente var monopolkapitalens – og at det var monopolenes «samarbeid» og utvikling han priste.

Allern tok i sin innledning utgangspunkt i de konkrete følgene medlemskap i EEC vil få for det norske folk. Gjennom å påvise hvorfor det arbeidende folket måtte gå imot EEC-medlemskap, viste han klart hvor han sto, og ble under avvisningen av det sosialdemokratiske tåkepratet avbrutt av taktfast klapping fra salen.

Den første delen av debatten kom til å dreie seg om sosialdemokratiets rolle. Og selv om DNA-representanten utropte

Katta-elevene til «ekstremister som ikke godtar den samfunnsordning vi har» og marte elevene til å akseptere Stortingets veldige makt, hjalp det lite. Sosialdemokratiets forræderiske rolle ble grundig avdekket. Elevene hadde jo fra for erfaring med sosialdemokratiet i forbindelse med «reformene» i gymnaset.

Det ble videre i debatten påvist hvilke følger et eventuelt medlemskap vil få for vanlige folk her i landet – for en gikk over til å diskutere linja for og organiseringa av kampen. I innleggene ble det nå understreka hvor viktig det var å knytte prisstiginga sammen med EEC-spørsmålet, og når det gjaldt organiseringa, at det måtte opprettes lokale komiteer mot EEC. Talerne støtta ellers mannjamnt opp om den nyoppretta Arbeiderkomiteen mot EEC. I debatten om organiseringa av kampen diskuterte man opprettelsen av en aksjonskomite på Katta. (Når dette skrives er for øvrig arbeidet med å opprette denne komiteen kommet godt i gang.)

Som en oppsummering av debatten og Katta-elevenes standpunkt ble så til slutt følgende resolusjon vedtatt mot 1 – en – stemme:

EEC-medlemskap vil føre til en rekke forverringer for hele det arbeidende folket i Norge:

– Vi vil få ei fortsatt prisstiging som til og med vil gå raskere enn den vi er vitne til i dag.

– Lønnsnivået til arbeidsfolk vil presses ned gjennom import av arbeidskraft.

– Bøndene vil få et inntektstap på mellom halvparten og 2/3 av sin tidligere inntekt.

– Fiskerigrensene vil bli oppheva, og norske fiskere vil måtte konkurrere med europeiske fabrikkskip.

– De avgjørelser som Stortinget ennå i dag har innflytelse over, vil bli overlatt til overnasjonale EEC-organer i Brussel.

For oss skoleelever vil EEC-medlemskap også få følger: Det vil bli økt sentraldirigering av skoleverket fra kapitalens representanter i Brussel. Skoleelever som lever på stipendier og lån, vil få større vanskeligheter på grunn av prisstiging. Det er også nødvendig for oss som om noen år skal ut i arbeidslivet som vanlige lønnstakere, å gå til kamp mot EEC og dyrtida. Alle grupper som rammes av EEC-medlemskap, må stå sammen og organisere seg i en brei aksjonsenhet! Denne aksjonsenheten må bygges opp på grunnplanet ved at det dannes komiteer mot EEC på bedrifter, skoler, universitet, i soldatleire osv. Den må ikke være en pameorganisasjon som «Folkebevegelsen mot EEC».

Arbeidere, bønder, fiskere, trygdete, soldater, studenter og skoleelever har felles interesser i kampen mot EEC!

AKSJON PÅ ASKIM

Ei nitten års jente ble ansatt på Askim Gummivarefabrikk med 3 mnd. prøvetid. Prøvetida er gjens for alle og innebærer at den ansatte har lov til å si opp på dagen, men kan også bli oppsagt på dagen.

Denne jenta begynte først i en avdeling, ble så overflytta til sammensetningssalen (dvs. avdelingen der de bygger fottøy). Hun fikk der opplæring på en conveyor (nærmest et slags transportbånd) for å bygge barnestøvler. Den spesielle jobben som hun ble tildelt er den hardeste på denne conveyoren og blir også regna som en av de hardeste i hele avdelingen. Det sies at det er få som klarer tempoet.

Det viste seg at denne jenta hadde store vansker med å henge med i kjøret, slik at hun måtte begynne før normal arbeidstid om morgenen og dessuten bruke deler av matpausen for å rekke alt. Hun sleit seg nesten ut. Det kom ingen klager fra arbeidskameratene, men hun ble likevel oppsagt visstnok på den siste dagen i prøvetida, og måtte gå på dagen. Vanligvis

blir folk prøvd i en annen jobb før de blir sagt opp. Dagen etter da dette ble kjent, var reaksjonen spontant: hele avdelingen (nærmere 300 arbeidere) satte i gang en sit-down-aksjon og nekta å arbeide før jenta var tilbake på plass. Fagforeningas folk påpekte at streiken var ulovlig og oppfordra folk til å sette i gang arbeidet igjen. Fagforeninga meldte fra til bedriften, som nekta å ta for seg saken før produksjonen var i gang. Folk nekta fortsatt: Jenta skulle tilbake før de ville gjøre noe.

Så måtte fagforeninga holde et møte med de streikende — de sistnevnte ble forklart at streiken var ulovlig, at det ikke ville bli noen avstemning om fortsatt streik. De streikende ble halvt om halvt lovet av fagforeninga at jenta skulle få begynne igjen, men først måtte de ta opp arbeidet igjen. Det ble det da også til at de gjorde.

Fagforeninga holdt et møte med bedriften, og fra fagforeningshold ble det

hevda at stemningen hos bedriftsledelsen var for at oppsigelsen skulle kjennes ulovlig. Ut på dagen fikk arbeiderne vite at oppsigelsen var omgjort, en mann var sendt med drosje hjem til jenta for å fortelle at hun kunne begynne igjen, men i en lettere jobb.

Aksjonen ble ikke stempla ulovlig fra bedriftens side. Bedriften måtte også trekke tilbake truselen om å trekke i lønn for de to og en halv timene som streiken varte.

Hva viser dette? Det viser at selv et mektig konsern som Askim Gummivarefabrikk må gå på retrett når arbeiderne går til samla aksjon. Det viser også at fagforeningsledelsen, på Askim som mange andre steder, aldri kan bli noen ledelse for motstandskampen. Forsvar for livsinteressene krever at arbeiderne selv griper initiativet og organiserer kampen.

I den kampen som nå pågår mot EEC står arbeiderne overfor den viktige oppgaven å skape aksjonsenhet på grunnplanet. Et enkelt eksempel som dette fra Askim Gummivarefabrikk illustrerer hvilken styrke arbeiderklassen har når den går til aksjon.

Arbeider i Askim.

DIREKTØRENS EEC-TILTAK

Vi ser i disse klippene hvordan monopolkapitalistene, som kontrollerer Askim, forsøker å styrke sin stilling ved å etablere seg i Europa og ved å angripe arbeidernes levevilkår. Samtidig som Askim-konsernet, Norges største gummileverandør, forbereder seg på innmarsjen i EEC ved storstilt salgframstøt i Europa, går direktøren i ord og handling til angrep på arbeiderne. To sider av samme sak. Det siste alvorlige tiltaket på Askim er importen av fremmedarbeidere, et tiltak som selvfølgelig skal tjene det formålet å presse lønningene ned, for alle ansatte. Denne importen er bare en liten forsmak på hva som vil komme dersom monopolkapitalistene får gjennomført viljen sin: Medlemskap i EEC. Verken fremmedarbeidere eller norske arbeidere er tjent med dette. I slike situasjoner er arbeiderklassens internasjonale solidaritet ei rettesnor som peker framover mot handling. Alle arbeidere på Askim: Gå videre. Gå samlet imot Askim-bedriftens Europa-politikk og medfølgende angrep på arbeidernes levevilkår.

Direktør Langaard

»Norges Industrivert 16/70:

Askim etablerer salgsselskap i Zürich

Askim Gummivarefabrikk har etablert eget salgsselskap i Sveits med hovedkontor i Zürich. Dermed består Askim-konsernet av 5 egne utenlandske salgsselskaper i Europa, samt 7 fabrikker i Norge.

Konsernet har i flere år hatt regelmessig forbindelse med Sveits gjennom agent. Det har i første rekke vært markedsført gummifottøy, og eksporten har vært gradvis økende.

— Arsaken til at vi nå

etablerer eget firma, må sees i sammenheng med vår kontinuerlige styrkning av konsernets salg- og markedsføringsorganisasjon, sier adm. direktør Chr. Langaard. — Det nye selskap er dannet i samarbeide med vår mangeårige forbindelse i Sveits. På hovedkontoret er det ansatt sveitsisk leder, og det er i første omgang snakk om salg og markedsføring av konsernets forskjellige fottøyprodukter. På lengre sikt kan det bli snakk om markedsføring av konsernets totale produktspekter, sier adm. direktør Langaard.

Askimkonsernet har tidligere etablert egne salgsselskaper i Sverige, Danmark, England og Tyskland. I de

siste årene har konsernets omsetning på eksportmarkedene vært sterkt økende — ikke minst gjennom de egne salgsselskapene. I 1969 økte omsetningen gjennom egne utenlandske salgsselskaper til nesten 50 millioner kroner mot ca. 32 millioner året før. I løpet av de siste fem år er omsetningen gjennom datterselskapene blitt tredoblet, og utsiktene for 1970 er meget gode.

Askim-konsernet er i dag et av landets største industrikonsern med 3000 ansatte og en årlig omsetning på ca. 250 millioner kroner og med produksjonsbedrifter i Askim, Mjøndalen, Stavanger, Oslo, Alesund, Rjukan og Hokksund.

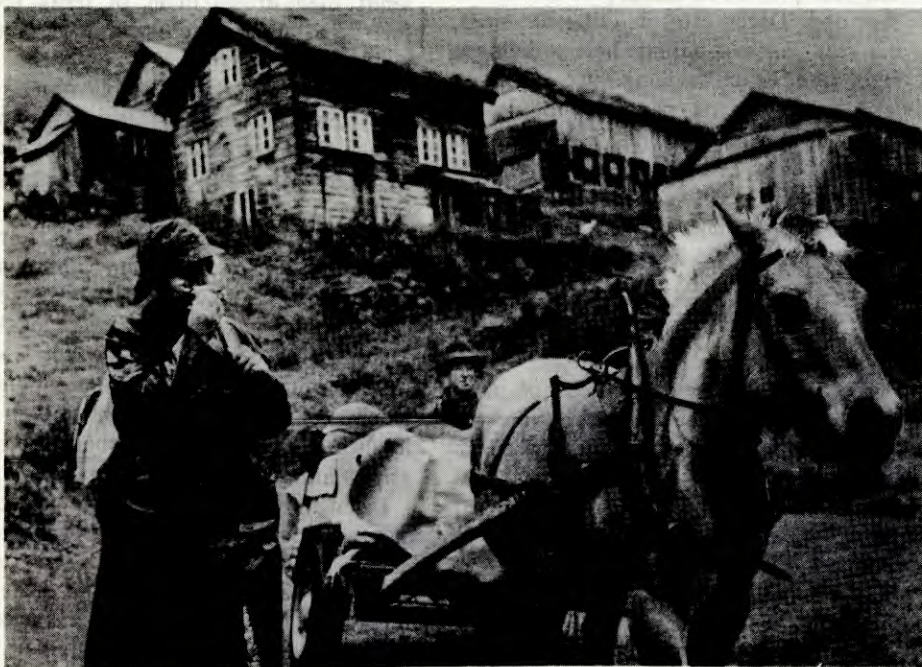
Til Morgenbladet om problemene:

Det største for tiden er arbeidskraftmangelen. Et annet stort, men lite påaktet problem, er fraværene. Det siste er ensbetydende med store tap, av tid, produksjon og penger.

Direktør Langaard forteller at man har søkt å avhjelpe arbeidskraftproblemet ved å ta hjem 35 jugoslavere, som han håper vil slå seg til ro her. Foreløbig er kontrakten på ett år.

Men det er en kostbar operasjon, sier han, hus må skaffes, likeså opplæring.

Fra ei vestlandsbygd

Fraflytting. Stadig fler tvinges til å forlate hjemstedet p. g. a. den omfattende strukturrasjonaliseringa.

Fra en leser i ei bygd på Nordvestlandet har vi mottatt dette brevet:

Bygda Storlandet ligger i Gjemnes kommune på Nordmøre, omtrent midt

mellom Molde og Kristiansund.

Det som gjør at det kan være verd å nevne den, er ikke at stedet er så særegent eller at det som skjer der er så spesielt. Stedet kan godt representere mangt et lite

Norsk jordbruk og EEC

EEC vil bety katastrofe for norsk jordbruk. Jordbrukspolitikken i EEC innebærer ei sterk aksellerering av de tendenser vi finner i dag: beinhard rasjonalisering med nedlegging av »ikke profitable» bruk, større arbeidsintensitet for bøndene og en sterk reduksjon av bondens inntekter. Et par sitater fra EEC-dokumenter og Markedsutvalgsrapporter belyser dette.

I artikkel 39 i Romatraktaten står formålet for jordbrukspolitikken: »... å øke produktiviteten i landbruket ved å fremme tekniske fremskritt, ved å sikre både en rasjonell utvikling av landbruksproduksjonen, og ved en optimal utnyttelse av produksjonsfaktorene, særlig arbeidskraften.» (vår uth.)

Fra Markedsutvalgets rapporter: »(EEC-)kommisjonens rapport går også sterkt inn for at de nasjonale jordlover moderniseres der de ikke sterkt nok fremmer rasjonaliseringsprosessene. Den tar også opp spørsmålet om reduksjon av det dyrkede areal, først og fremst det som ikke gir tilstrekkelig forretning som jordbruk». At dette vil ramme norske bruk utifra de særegne geografiske forholda og gjennomsnittlige små bruk, er innlysende.

Om inntekta til bøndene sier Gula Tidend: »Skulle Noreg gå inn i Sammarknaden, må bøndene med typiske vestlandsjordbruk rekna med ein nedgang i driftsoverskotet på frå 30 til 50 prosent.» Sjøl om bøndene legger om til varer med høg EEC-pris, vil nedgangen i driftsoverskuddet være på fra 15 til 40 prosent. Liknende tall gjelder for andre norske brukstyper. Disse talla er henta fra Noregs Landbruksøkonomisk Institutt.

Konklusjonen av dette er nokså klar: avfolkning av bygdene og proletarisering av bøndene. Men norske småbrukere og bønder er klar til kamp mot en slik løsning. De vil i tida framover bli en viktig forbundsfelle for arbeiderklassen i kampen mot EEC.

bygdesamfunn i Norge. Nettopp derfor er det verd å nevne.

Omtrent 250 mennesker bor der, tallet er svært usikkert. Det som er sikkert, er at det minker temmelig raskt.

De som bor der, driver for det meste med jordbruk. Gardene er små. De varierer fra 25 til 100 da dyrka mark, gjennomsnittet ligger på rundt 50 da. Drifta er basert utelukkende på melkeproduksjon. Det gir den sikreste inntekta, men det er også den driftsmåten som gir mest arbeid. Antallet melkekyr varierer fra fem til ti for hver gard.

Inntekta ligger svært lavt, i mange tilfeller under 15 tusen kroner pr. år. Ved siden av det, er situasjonen den at bøndene er nødt til å investere mye i driftsutstyr og vedlikehold. Inntekta strekker på ingen måte til for dette, og de fleste har svære lån å betale på. Som eksempel kan nevnes at de gamle låvene er svært tungvinte til den driftsmåten som er nå, slik at man er nødt til å ombygge eller bygge nytt. En ny driftsbygning av den størrelse som er vanlig nå, koster 100–150 000 kroner. Selv om staten gir tilskott fra 20 til 40 tusen, blir det mye å dekke for bøndene. Utgifter til annet utstyr er også store: traktor med redskap medfører som regel utlegg fra 20 til 50 tusen kroner. I tillegg kommer da vedlikeholdsutgifter som kan bli meget store, f.eks. til traktor og redskaper. Sammenlikner en dette med bøndenes inntekter, forstår en godt at deres stilling er svært vanskelig.

Utifra dette er det klart at ungdommen faktisk er *nødt* til å flytte ut av bygda for å finne bedre økonomiske vilkår. Det som er situasjonen nå, er at det er bønder som begynte enten før, under eller like etter krigen som driver småbrukene, svært få er kommet til etter den tid. Det er svært vanlig for dem at de slutter forholdsvis tidlig, i 60–65 års alderen, simpelthen fordi de er utslitte som direkte følge av kampen for økonomisk eksistensgrunnlag! Brukene konsentreres derfor til større enheter, de som slutter å drive selv forpakter bort eller selger.

Dette som skjer, er ikke en følge av en *naturlov*, men det er *statens* lov, staten og de som står bak den. Det har vært A- og B-regjeringas beinharde politikk at små bruk skulle rasjonaliseres bort. Vestlandsplanen går inn for bruk på ikke mindre enn 100 da. Mansholtplanen nevner at i EEC-land bør gardsbruk være på 800 da for at de skal være lønnsomme. Og det gir jo visse perspektiver på videre rasjonalisering.

EEC, UTDANNING OG NORSKE SOSIALDEMOKRATER

Hva skjer på skoler og universiteter i EEC-landa? Det som skjer, er en fortløpende og rask tilpasning av hele utdanningssystemet til det gjeldende »frie» markeds-systemet i EEC. Monopolkapitalistene spør seg: Hvordan skal vi skape utdanningsinstitusjoner som samsvarer med vårt »frie» markeds behov for tilpasningsdyktig og fleksibel arbeidskraft? Hvordan skal vi gjennom utdanning av arbeidskraft oppnå at folk med letthet kan make over-ganger fra en jobb til en annen, overgangen fra en del av landet til en annen, og om nødvendig: reise fra ett land til et annet for å ta arbeid?

Monopolkapitalistene spør ikke bare. De har allerede gjennom sine statlige redskaper kommet godt i gang med en total omforming av skolevesenet som skal etterkomme de krav »et moderne samfunn stiller». Overalt i EEC-landa foreligger det storstilte planer for omlegging av universiteter og skoler. Og mange er på god vei til å bli gjennomført. Vi kan nevne den nye planen for struktur-ending av videregående skoler og universiteter i Tyskland (Brandt-regjeringas innstilling om »habitur»-eksamen, Wirtschaftsrats universitetsplaner), vi kan nevne den omfattende lovgivningen for videregående utdanning i Nederland (Mammoth-loven), vi kan nevne de italienske utviklings-planene og dessuten de nye franske universitetsreformene som ble vedtatt etter mai-opprøret i 68.

STATLIG KONTROLL

Hva er de gjennomgående fellestrekk i disse planene? For det første inneholder disse planene tiltak som skal styrke den statlige kontrollen over utdanning-vesenet. Uten statlig kontroll, ingen fleksibel arbeidskraft. Hvordan skal arbeidskraft kunne kanaliseres der den trengs, dersom det ikke er overordnede organer som kan handle raskt og effektivt i samsvar med markedsmekanikken? Alle planene forutsetter en økt statlig utbygging på undervisningssektoren ved opprettelsen av forskjellige statlige institutter og byråer og f. eks. statlige standardiserte undervisningsprosjekter og karakter-systemer.

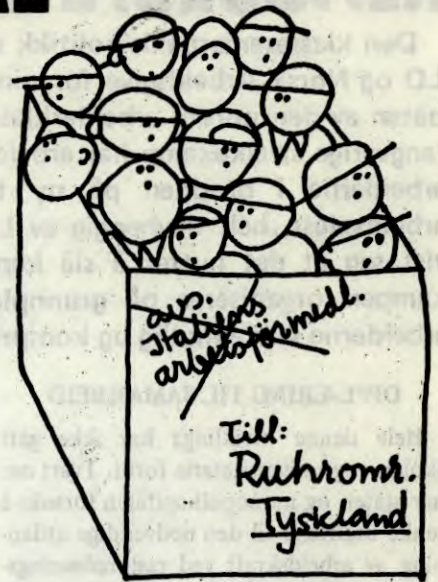
SKOLEN – ET BEVEGELIG MARKEDSSYSTEM

For det andre inneholder disse planene en omforming av skolesystemet etter modell av det frie markedssystemet.

Elever og studenter skal nå plasseres i et system der de med lettvinhet kan kanaliseres fra det ene skoleslag til det andre. Et gjennomgående tema i samtlige viktige skolereformer i EEC-land er dannelsen av et nytt system for videregående skoler der skillet mellom yrkesskoler, fagskoler og artiumsforberedende skoler brytes ned. Likeså skal det være fleksible overganger mellom universiteter og andre institutter og kurs etter artiumsnivå. Disse fleksible overgangene i skolen er en parallell til de fleksible overganger på EEC-markedet. Dersom en person ikke makter å følge med i galoppen ett sted, skal han med letthet kunne overføres til et annet sted

RASJONALISERING

For det tredje inneholder planene for slag om rasjonalisering og effektivisering hele skolesystemet. I næringslivet er strukturrasjonalisering et dominerende trekk i bildet. Det samme er tilfelle på

»fleksibel arbeidskraft»

skoler og universiteter. Monopolkapitalistene forutsier og ønsker en sterk studentstrømming i de neste 10-åra, men de ønsker å sette kostnadene til utdanning lavest mulig. Løsningen blir da rasjonalisering, dvs. økning av arbeidsintensiteten i skoler og på universiteter. En rasjonalisering av utdanning krever i likhet med rasjonalisering på arbeidsplassen oppsplitting av den utførte virksomheten i tidsenheter som da kan gjøres til gjenstand for måling og effektivisering av kapitaleiernes funksjonærer. For de videregående skoler blir det innført kurs- og emnesystemer som måles med standardiserte prøver. For universitetene er innføring av faste tidsrammer det sentrale, og i alle EEC-land arbeides det med planer om innføring av universitetsstudier med fast kontrollerte rammer (innføring av utdanningsveier på to år, fire år og seks år (2-pluss-2-pluss-2-systemet)). Innafor dette igjen skal universitetsstudiene stykkes opp i emner og kurs og eksamener.

VIDEREGÅENDE SKOLER I SENTRUM

Det virker som om strukturendringer i videregående skoler er den viktigste saken EEC-landa vil gjennomføre. Å få til fleksibilitet, effektivisering og rasjonalisering av yrkesskoler, fagskoler og gymnas ser ut til å være kjernerformen i EEC-landa. I Tyskland ble det i juni i år vedtatt å gå inn for en langsiktig plan for det videregående skoleverket slik vi har påvist med fleksible overganger mellom skoleslagene, bruk av normerte prøver og økt statlig byråkratisering. Planen skal først være

Forts s. 4

KLASSESAMARBEID I SKOLEN

Den klassesamarbeids-politikk som er bygd opp av Arbeiderpartiet, LO og Norsk Arbeidsgiverforening, er i dag i ferd med å bli kasta på båten av den norske arbeiderklassen. Inspirert av Kiruna-arbeidernes langvarige streikekamp har arbeiderklassen med NORGAS- og Souda-arbeiderne i brodden på ny tatt kampen opp på den enkelte arbeidsplass, helt uavhengig av LO og dens samarbeidslinje. Det har vist seg at det nytter å slå kapitaleiernes framstøt tilbake — når kampen organiseres på grunnplanet, ledes av arbeidsfolk sjøl, og arbeiderne står enhetlig og kompromissløst bak krava.

OPPLÆRING TIL SAMARBEID

Hele denne utviklinga har ikke gått skolene og universitetene forbi. Tvert om har staten og monopolkapitalen forsøkt å senke utgiftene til den nødvendige utdanning av arbeidskraft ved rasjonaliserings- og andre tiltak i utdanningsverket, som medfører økt arbeidspress for både elever og lærere. Dessuten merker begge grupper godt prisstigninga. Det er i sammenheng med dette elev- og studentbevegelsens oppsving de siste åra må sees. Etter hvert har det blitt klar forståelse for at elevene og studentene rammes av de samme krefter som arbeidsfolk. Stadig flere studenter og elever slutter seg sammen under arbeiderklassens ledelse.

I denne situasjonen — og i en situasjon da arbeiderklassen har tatt kampen opp mot klassesamarbeidet — forsøker monopolkapitalen ved hjelp av staten, Arbeiderpartiet og LO å gi klassesamarbeidet et nytt fotfeste i skolen. *Opplæring til samarbeid* skal den disiplinering hete som monopolkapitalen nå forsøker å påføre alle skoleelevene.

SAMARBEID I JEVNAKER

Den Høgre Skolen nr. 14, 1970 (utgitt av Norsk Lektorlag) illustrerer med all tydelighet hva samarbeidet i skolen er ment å gå ut på. En viss Erling Sand kan fortelle om samarbeidet, slik han opplevde det på en søt liten konferanse på Norges Arbeidsgiverforenings vakre kurs-eiendom i Jevnaker:

Erling Sand: Samarbeidsspørsmålene i teori og praksis. I samarbeid med Pedagogisk Senter hadde Norsk Arbeidsgiverforening i dagene 4.-6. mai invitert skolerådgivere og en del nøkkelpersoner i ungdomsskoleverket i Oslo og Bærum til en kontaktkonferanse på NAF's kurseiendom, Halvorsbøle i Jevnaker. Ca. 40 personer hadde sagt ja takk til innbydelsen og fikk noen intense og uforglemmelige dager på dette praktfulle kurssted. Eiendommen ligger på vestsiden av Randsfjorden i fredelige omgivelser og med en vidunderlig utsikt over fjorden.

Hele byggverket med innredning og utstyr er verdt en omtale for seg selv. Her får vi imidlertid nøye oss med å si at intet er spart for å gjøre stedet så praktisk, effektivt og inspirerende som mulig, og NAF har virkelig lyktes i sine bestrebelse. Samtlige deltakere fikk enkeltrom med tilhørende dusj og WC. For øvrig stod til vår rådighet flere undervisningsrom (vi trengte bare ett av dem), grupperom, salonger, bibliotek, peisestue, avkoblingsrom, trimrom med utstyr, badstue m.m.

Programmet omfattet bl. a. følgende foredrag: NAF's samfunnsmessige funksjon - Arbeidsmarked, yrkesstruktur, skoleverk. - Samarbeidsforsøk i industrien. - LO's syn på samarbeidsforholdene i bedriftene. - NAF's syn på samarbeidsspør-

målene. - Er bedriftenes målsetning forenlig med en menneskevennlig politikk? - NAF's opplæringsvirksomhet og forholdet til skoleverket. - Fremtidens utfordring til pedagogen.

Den daglige timeplan ble gjennomført med fast hånd av kurssets dyktige leder, konsulent Edvard A. Brøvig. Han hadde fått et team av fremragende fagfolk til å hjelpe seg med behandlingen av de forskjellige emner som var satt opp. Det vil her føre for langt å gå i detaljer, men det må være tillatt å gi uttrykk for beundring over den til dels suverene måte de forskjellige foredragsholderne behandlet sine emner på. Kurset avslørte at både LO og NAF har ypperlige folk å sette inn også på kurssektoren. Selve kursopplegget og gjennomføringen av kurset var en anskuelsesundervisning i det som var et gjennomgangstema i flere av foredragene, nemlig samarbeidsspørsmålene i arbeidslivet.

Etter kurset sitter vi igjen med et sterkere inntrykk enn før av at samarbeidstankene er levende og livsviktige i dagens samfunnsliv, og vi fikk en ny og sterk tilskyndelse til allerede i skoletiden å forberede og trene den unge generasjon i samarbeidets vanskelige kunst.

Honnør og varm takk til NAF og Pedagogisk Senter som i samarbeid gjorde dette kurs mulig.

FORSØKSRÅDETS SAMARBEID

Dette var ett eksempel som viser samarbeidet i skolen slik det utvikles nå om

dagen. Men også andre instanser er involvert med sine prosjekter. Det statlige Forsøksrådet for skoleverket har nå plan-

lagt et kursopplegg beregna bl.a. på lærere og elever i ungdomsskolen. Kurset har navnet »Nye samarbeidsformer i skolen» og forberedelsene er gjort i samarbeid med Institutt for organisasjonsutvikling og Norsk Produktivitetsinstitutt, det siste et »service-organ for forbrukere, arbeidere og arbeidsgivere», oppretta med Marshallmidler i 40-åra. Kurset kan blant annet fortelle at »interessegruppe-konflikter» fører til at forskjellige grupper får et galt inntrykk av hverandre i stedet for å samarbeide. Det tar sikte på å fremme forståelsen for hva godt samarbeid og åpen mellom-menneskelig kontakt vil si.

Samarbeidsframstøta i skolen kan ved første øyeblikk se svært så uskyldige og idylliske ut. De skal innebære diskusjoner av arbeidsformene o.l. mellom elever og lærere og tilsynelatende fremme demokratiet. Det dypere siktemålet er imidlertid å fremme forståelse av klassesamarbeidet blant elevene før de kommer ut i arbeidslivet. Samarbeidsforsøka tar sikte på å gi inntrykk av at samfunnet består av likestilte individer som bare har interesse av å samarbeide, og av at det ikke er riktig at samfunnet er delt i klasser med motsatte interesser. På denne måten søker monopolkapitalen å gjøre si utbytting så akseptabel som mulig. Men samarbeidsforsøka har også et umiddelbart formål. De fremmes på et tidspunkt da staten og monopolkapitalen retter avgjørende rasjonaliseringsframstøt mot utdanningsverket og sterke angrep mot elevenes og lærernes økonomi. I denne situasjonen blir samarbeidstanken vesentlig også en avledningsmanøver. Elevene og lærerne skal sitte og føre en abstrakt diskusjon om hvordan de best kan være snille mot hverandre mens de avgjørende rasjonaliseringstiltaka iverksettes. På denne måten søker monopolkapitalens redskaper å hindre utvikling av virkelig samarbeid mellom elever og lærere — et kampfelleskap mot den felles forverring.

Elevene og lærerne må — og vil utvilsomt — tilbakevise denne nye utgava av sosialdemokratiets forræderske klassesamarbeidspolitik. Arbeidernes stadig mer aktive bekjempelse av LO-ledelsens samarbeidslinje har lagt grunnlaget for dette. Sammen med — og bare sammen med arbeiderklassen — og under arbeiderklassens ledelse — kan elever og lærere slå monopolkapitalens framstøt tilbake.

„SNIKRASJONALISERING”

● Kirke- og undervisnings-
departementet

● MIDLERTIDIG HJELP TIL ● Å UTARBEIDE FAGLIGE ● STANDARDPRØVER FOR ● GYMNASSET

● I Gymnasrådet skal det enga-
sjes to personer til arbeid med
fremstilling og administrasjon av
standardiserte prøver for gym-
naset. Engasjementene vil fore-
løpig vare til 31. desember 1970,
men med mulighet for forlengelse.
Tiltredelse snarest mulig. Arbeidet
vil i første omgang bli av forbe-
redende karakter, med sikte på å
legge grunnlaget for opprettelse
av et sentralt prøvebyrå for flere
skoleslag i samsvar med innstil-
ling fra Utredningsutvalget for
skoleprøver.
● Søkerne må ha høyere utdanning,
pedagogisk praksis, kjennskap til
og heist erfaring fra det spesielle
arbeidsområdet.
● Nærmere opplysninger fås ved
henvendelse til Gymnasrådet ved
daglig leder lektor Paul B. Figved
I tlf. 56 50 95.

Denne annonsen viser en ting: Forsøk på snikinnføring av normerte prøver i gymnaset. Denne annonsen er et hån mot alle gymnasiaster og lære som har tatt opp kampen mot rasjonaliseringa i skolen under parolen: Boikott de normerte prøvene!

Annonsen inneholder utlysning av ei ny stilling til »arbeid med og framstilling av standardiserte prøver for gymnaset.» I løpet av denne høsten er det meninga fra Gymnasrådets side, å sette i gang ut arbeidelse av de normerte prøver.

Gjelsvik-komiteen inneholder plan om normerte prøver. Gjelsvik-komiteen har ennå ikke blitt behandla noe sted og elever har reist seg mot de nye planene. Nylig gjennomførte elevene på Oslo Kate- dralskole en svært vellykka aksjon mot de normerte prøver. Likevel setter Gymnas- rådet, i nært samarbeid med Forsøks- rådet, i verk utarbeiding av normerte prøver.

Dette er en del av snikinnføringa av Gjelsvik-komiteen i gymnasene. Den stor- stilte utbygginga av reformgymnas, som bygger på Gjelsvik-komiteen, og den med- følgende utbygging av Steen-komiteens yrkeskoleopplegg, har ett formål: Å gjennomføre rasjonaliseringene smått om senn og med list og lempe uten at noen instanser får planene opp til behandling, uten at folket skal bli klar over hva som foregår. Vi kjenner igjen taktikken.

På universitetene forsøkte monopolkapitalen å gjennom- føre Ottosen-komiteens vekttafforslag før det »offisielle vedtaket var fatta». Studentene har kjempa hardt og seierrikt til nå, men er stadig utsatt for nye rasjonaliseringsframstøt.

Gymnasiastene og lærerne må slutte seg til hele folkets kamp og til fornya aksjoner mot snikinnføringa av Gjelsvik- komiteens rasjonalisering og normerte prøver.

SKOLEHEFTE FRA SUF(M-L)

Det store flertallet av lærere og elever i den norske skolen er i dag misnøyd med de forholda de jobber under. Arbeids- presset stiger for begge parter, tempoet skrues opp og lærere og elever er fratatt bestemmelsesretten over hvordan for- holda skal være i skolen. Et stadig større antall elever og lærere innser nødvedig- heten av at skolen må forandres. Spesielt i siste halvdel av 50-åra har vi vært vitne til at motstanden mot det nåværende skolesystem har tiltatt i styrke. Opprors- fanen er blitt heist, reglementer og para- grafer er blitt skjøvet til side der elevene har reist seg til kamp for å bedre på forholda. Kampen mot kapitalistenes skole har altså begynt.

Men hittil har kampen hatt et lite enhetlig preg. Kampene har vært ført isolert fra skole til skole og de har vært prega av kortvarige oppbluss. I kampen på skolene har det mangla et skikkelig enhetlig grunnlag å kjempe ut ifra. Det har mangla en grundig analyse av det norske skoleverket.

SUF(m-l) har nå utarbeida et hefte som tar sikte på å rette opp denne mangelen. Heftet tar for seg skolens historiske ut- vikling, og forklarer hvordan og hvorfor skolen er blitt slik den er i dag. Spesielt behandler heftet den nåværende skolen, forklarer hvordan skolen er et redskap for monopolkapitalen og hvordan dette gir seg konkrete utslag i rasjonaliseringsfram-

støt som innføring av 5-dagers-uka, bruken av normerte prøver og omlegging til nytt karaktersystem. Heftet tar videre opp hva en må konsentrere kampene mot rasjonaliseringa om, nemlig kampen mot karaktersystemet, gjennom boikott av de normerte prøvene og 5-dagers-uka. Videre behandles hvordan kampen må utvikle seg og perspektivene framover.

Heftet er et viktig ledd i arbeidet med å utvikle SUF(m-l) til å bli et virkelig ungdomsforbund og kommer som et resultat av undersøkelser av de konkrete forholda i den norske skole, monopol- kapitalens reformplaner og våre egne kamperfaringer. Heftet er på ingen måte fullkomment, og det er heller ikke tenkt å være det. Det skal være et *grunnlag* for videre undersøkelser og for utviklinga av kampen på skolene. Heftet skal studeres i Forbundet og det skal selges til skole- elever utafor Forbundet. Vi oppfordrer alle progressive skoleelever til å skaffe seg heftet. Vi ber så mange som mulig komme med konstruktiv kritikk av det som er skrevet, både den konkrete ana- lysen og av den politiske linja. For som formann Mao sier: »Det er massene som er de virkelige heltene, selv er vi ofte barns- lige og uvitende. Begriper en ikke dette, kan en ikke gjøre regning med å tilegne seg minimale kunnskaper engang.» Som et resultat av Forbundets studier på dette heftet og den kritikken som kommer fra

elever utafor forbundet, vil heftet bli revidert om ei tid. Dette fordi kritikken fra kamerater i og utafor Forbundet vil bidra til å utdype og forbedre vår skole- politiske linje og og gjøre den til et enda bedre redskap for lærere og elevers kamp på skolene.

Heftet, som er på 68 sider og som koster 3 kroner, kan bestilles gjennom Klassekampens Distribusjon, Boks 6159 Etterstad, Oslo 6.

SKOLEELEVENE OG DEN SOSIALISTISKE REVOLUSJONEN

UTGITT AV SOSIALISTISK UNGDOMSFORBUND
MARXISTELEVENESTENE

„Palestina-komiteen i Norge” danna

Etter Junikrigen i 1967 har den palestinske frigjøringskampen kommet opp på et høyere nivå. Palestinerne har erfart sannheten i formann Maos anvisninger om folkekrigen og å stole på egne krefter. Den sovjetiske sosialimperialismens og de arabiske statenes forræderi har vist riktigheten av denne erkjennelsen om at det er folkemassene som må gjennomføre den palestinske revolusjonen. Det er for å støtte denne kampen at progressive anti-imperialister og palestinske flyktninger den 29. september danna »Palestina-komiteen i Norge». På stiftelsesmøtet, som hadde fått brei oppslutning, ble det enighet om at hovedoppgava foruten å bygge opp organisasjonen vil bli å informere og propagandere for palestinerne blant det norske folket. Den ensidige pro-israelske propaganda folk har fått gjennom pressa og NRK, gjør at kunnskapene om Palestina-konflikten er små, til og med blant progressive. Spredning av komiteens avis »Fritt Palestina» og interne studiesirkler er derfor de nærmeste oppgavene.

»Palestina-komiteen i Norge» vil bli bygd opp som en enhetsfront. Dette innebærer oppslutning om konkrete minimumsparoler der medlemmene står som enkeltpersoner og ikke som utsendinger fra politiske organisasjoner. På møtet ble det enighet om følgende paroler:

1) *Full støtte til det palestinske folkets frigjøringskamp på deres egne premisser!*

Denne parolen viser målsettinga for arbeidet og erkjenner at palestinerne sjøl veit hvordan kampen skal føres.

2) *Full støtte til opprettelsen av et demokratisk Palestina hvor jøder, kristne og muhammedanere har samme rettigheter og plikter!*

Denne parolen viser hva kampen går ut på, samtidig som den avslører det vrangbildet presse og NRK har gitt om at palestinerne vil sette igang massemyrdrier på jødene og bygge opp en anti-jødisk stat, men at målet er en stat som kan samle alle som bor i området.

3) *Bekjemp USA-imperialismen og den sionistiske staten Israel!*

Her vises det til den andre sida i motsigelsen, til hvem som er det palestinske folkets fiender, og til hvilke krefter som støtter opp under og finner seg tjent med den nåværende israelske staten.

4) *Bekjemp alle stormaktsløsninger som vil garantere den sionistiske staten Israels eksistens og knuse det palestinske folkets frigjøringskamp!*

Denne parolen peker på den faren som palestinerne står overfor akkurat nå, og at en slik løsning vil bety fortsatt undertrykkelse av det palestinske folket.

Palestina-komiteen i Norge har fått brei oppslutning, fra marxist-leninister, fagforeningsfolk, AUF-ere og en stor del tidligere uorganiserte. Den har allerede oppretta lag i flere byer. I Oslo er oppslutningen så stor at en har måttet danne lokallag. Men organisasjonen må bygges ut videre. SUF(m-l) oppfordrer alle progressive til å støtte opp om Palestina-komiteen og ta del i støttarbeidet for det palestinske folkets kamp!

FNL-GRUPPA PÅ LILLEHAMMER: GOD AKSJON

Lillehammer FNL-gruppe har vist veg når det gjelder å finne metoder for massearbeid. En aksjon i høst har gitt svært gode resultater og vitner om framgang for det anti-imperialistiske arbeidet til støtte for Vietnams folk.

Hovedarrangementet ble avholdt på Lillehammer som et åpent møte hvor Phan Hoi fra PRR's informasjonskontor i Oslo var hovedtaler. Omkring 100 møtte fram. Det ble under stor applaus vedtatt en resolusjon som krevde at den norske regjeringa bryter med Saigon-juntaen og at Vietnams folk støttes på dets egne premisser. Flere av møtedeltakerne henvendte seg til FNL-gruppa for å bli med på studiesirkel om Vietnam.

Møtet ble arrangert 8. september. Men allerede i august tok FNL-gruppa på Lillehammer initiativ til arrangementet. Medlemmene forsto betydningen av god planlegging på forhånd. Det ble sendt innbydelser til fagforeninger, politiske organisasjoner og andre om å slutte opp

om arrangementet som hadde hovedparolene: Bryt med Saigon-juntaen og Støtt Vietnams folk på dets egne vilkår. Det ble også delt ut løpesedler utafør skoler og arbeidsplasser, noe som ble godt mottatt.

Arrangementet fikk tilslutning fra elevråd, medlemmer av Unge Venstre, Lillehammer AUL og Hedmark og Oppland SUF(m-l). Lillehammer-aktivistene erfarte at det ennå er for tidlig å vente at ledelsen i de lokale fagforeningene bryter med LO-ledelsens og AP-ledelsens linje som går ut på støtte til pair-organisasjonen Vietnambevegelsen.

Men det ble også trukket en annen viktig lærdom av denne aksjonen. Uten politisk kamp mot en liten gruppe fra Kommunistisk Ungdom som var sterkt prega av revisjonistiske ideer, ville det ikke blitt noen aksjon i det hele tatt. Kommunistisk Ungdom ønsket ikke å tiltre arrangementet. Hvorfor holdt KU seg unna?

Den 11. mars i år avholdt KU, en fra AUF og et par andre »årsmøte» for Lillehammer Solkom. (Navnet er seinere

blitt endra til Lillehammer FNL-gruppe). «Årsmøtet» ble ikke innkalt på vanlig vis og ei rekke medlemmer hadde ikke fått innkalling til møtet. På møtet ble det vedtatt å legge ned arbeidet og å oppløse lokalkomiteen i Lillehammer. «Styret» besto da av den lokale KU-ledelsen. De hadde tidligere fått igjennom et vedtak om ikke å dele ut den landsomfattende løpeseddelen til FNL's 9-årsdag 20. desember. Men det var likevel flere medlemmer som delte den ut. Det førte til at «styret» ekskluderte de som hadde vært med. Men det er som kjent ingen eksklusjonsparagraf i Solkom. «Styret» saboterte også arbeidet på andre vis. Det fulgte ikke opp vedtak som ble fatta på medlemsmøter og nekta å bestille materiell til diverse landsomfattende arrangementer. De forsømte også ofte å innkalle til medlemsmøter.

Det var derfor ingen overraskelse at KU-ledelsen endte sin skeive gang med å oppløse lokalkomiteen. De begrunna det med at de ikke kunne støtte opp om Solkoms politiske linje, og at Solkom var blitt sekterisk og derfor ikke lenger var noe tjenlig redskap for det vietnamesiske folket. Denne sekterismen skulle ha ført til at Solkom støtte opinionen fra seg. Selv om KU-ledelsen bare hadde innkalt

»sikre» medlemmer, stemte noen av dem mot vedtaket, som for øvrig ble offentliggjort i lokalavisene og Friheten 12/70.

Dette kunne sjølsagt ikke medlemmene godta. De beslutta på et møte 20. mars å fortsette det anti-imperialistiske arbeidet. De vedtok en uttalelse som ble sendt til lokalavisene, hvor de tok avstand fra det tidligere «styret» i Lillehammer Solkom som nettopp gjennom sin praksis og sitt forsvar for Sovjetledernes imperialistiske politikk hadde stått for sekterisme og støtt opinionen fra seg.

ungdomsutvalg i NATO-kampanjen

Kampanjen Norge ut av NATO oppretter i disse dager et ungdomsutvalg som skal være et kontaktledd til ungdom som er i det militære, på skolene og arbeidsplassene.

Utvalget vil for det første ha til oppgave å bistå ungdom som skal ut i det militære eller som alt er ute. Dette betyr at utvalget vil gi informasjon, råd og støtte til anti-imperialister som ser det som sin oppgave å drive interessekamp og anti-imperialistisk arbeid i NATO-leirene. Dessuten vil det gi støtte til ungdom som ønsker å nekte å avtjene militærtjeneste på anti-imperialistisk grunnlag.

Det ble dannet et interimstyre, og medlemmene fikk gjennom en aktiv innsats i Vietnamuka kontakt med flere FNL-sympatisører, som ble med i studier og seinere ble medlemmer. Siden har gruppa valgt et *arbeidende* styre.

Etter aksjonen på Lillehammer står KU-ledelsen, med sin aktive støtte til Sovjets sosial-imperialisme og med sine forsøk på å ødelegge FNL-aktivistenes arbeid, mer isolert enn noensinne på Lillehammer.

Videre vil skoleungdom gjennom utvalget få hjelp til anti-NATO-arbeidet og det anti-imperialistiske arbeidet. Studiemateriell, aviser og brosjyrer vil ungdomsutvalget formidle. Vi sørger også for foredragsholdere og støtte i opprettelse av anti-imperialistiske studie- og aksjonsgrupper. Ungdomsutvalget ønsker også kontakt med ungdom på arbeidsplassene.

Dersom du ønsker informasjon, ønsker å sette i gang anti-imperialistisk arbeid, så skriv eller henvend deg direkte til Ungdomsutvalget, Postboks 1578 Vika, Oslo 1.

UTVIKLINGA AV SIONISMEN

Staten Israel har bare kunnet eksistere i de siste 22 år ved økonomisk, militær og politisk hjelp fra USA og andre imperialistiske stater. Opprettelsen av staten Israel i 1948 var et ledd i USA's langsiktige strategi som gikk ut på å bygge opp sikre baser i Vest-Asia for å ivareta de nyoppdagede og lovende oljeforekomstene.

Det palestinske folkets frigjøringskamp har vært retta mot den imperialistiske og sionistiske ekspansjonen, ikke mot jødene som folkeslag eller som »rase». Sionisme og jødedom er altså ikke ett og det samme. Det har vært klart for den palestinske frigjøringsbevegelsen at folk med jødisk religion og kulturell bakgrunn på samme måte som de selv har vært offer for den imperialistiske og sionistiske ekspansjonen.

Den følgende artikkel tar for seg sionismen i historisk perspektiv. Artikkelen fortsettes i neste nummer, og det blir da nødvendig å gå nærmere inn på det palestinske og andre arabiske folks kamp mot kolonimaktene og sionismen.

Sionismen og imperialismen har overfor verdens folk søkt å gi inntrykk av at sionisme og jødedom er en og samme sak. På denne måten prøver de å gjøre alle verdens jøder ansvarlige for staten Israels skjebne. Denne argumentasjonen spiller også på den medfølelse progressive mennesker verden over hadde for jødernes lidelser i det kapitalistiske Europa, da særlig under 2. verdenskrig.

Det er her nødvendig å bringe fram de konkrete historiske skildnader mellom jødernes og sionismens historie. Jødernes historie, dvs. historien til de som slutta seg til den jødiske religion, tok til i en del av området som i dag regnes til Palestina omkring år 500 f. Kr. Disse folkenes stammemessige bakgrunn er til nå ikke fullt kjent, men det er helt klart at i Judah og Israel, hvor jødedommen fikk sitt utspring, var folk fra mange forskjellige geografiske områder samla. Felles for folket i området var at de slutta seg til den første monolittiske religion i historien. Palestina ble kontrollert av folket med jødisk religion en kort periode på 500-tallet f. Kr. Landet ble da okkupert av babylonerne og store deler av Judeas folk ført som slaver til Babylon. Den jødiske kulturen og religionen hadde sin annen storhetstid i Palestina i det første århundre etter Kristus. Palestina var da formelt under romersk okkupasjon, men reelt hadde folket som var tilslutta jødedommen, den virkelige makta. Jødernes andre storhetstid i Palestina var slutt med Jerusalems fall i år 70 e. Kr. Fra Palestina ble okkupert av babylonerne, har jødene spredt seg over hele Middelhavsområdet og også til fjernere områder. Mye tyder på at storparten av folket fra de første stammene som slutta seg til den nye monopolittiske religionen aldri seinere har kommet tilbake til Palestina. Med

folket fra disse stammene spredte også den jødiske religionen seg til andre stammer og folk. Typisk er det at de eneste gangene som folk med den jødiske religionen har kontrollert noe statsapparat, så har dette vært stater langt fra Palestina. Den første gangen var i Jemen i begynnelsen av det 6. århundre. Dette var arabere som var gått over til jødedommen. Fra det 8. til det 12. århundre styrte Khazarene, tyrkisk-mongolske jøder, et område ved nedre Volga.

Som andre minoritetsreligioner, ble også den jødiske et redskap i først de føydale og seinere de kapitalistiske krefters spill for å dominere massene. Jødene ble imidlertid tolerert både i den muhammedanske og kristne verden helt fram til omlag det 12. århundre. På denne tida var føydalismen inne i sin storhetstid i Europa. Gjennom den katolske kirken greide de store føydalherrene å holde folkene i Europa nede i slavisk ydmykhet. Den føydale utbyttinga av folket kunne ikke i lengden fortsette uten at folket reiste seg til motstand. Et av de beste redskapene føydaladelen hadde, var nå å avlede misnøyen ved å stille fram jødene, »kristi-mordere». Store jødeforfølgelser fulgte og jødene ble drevet ut av England (1209), Frankrike og seinere Tyskland i det 15. århundre. I Spania ble både jøder og muhammedanere ansett som farlige for rikets sikkerhet og drevet ut under brutale forfølgelser. Jødene flyktet nå til Polen, Balkan og muhammedanske land langs Middelhavet.

Føydalismens sammenbrudd i Europa og utviklinga av kapitalistiske produktionsforhold skapte igjen nye forhold for jødene og andre minoritetsreligioner. Under stadig flukt og usikkerhet hadde jødene utvikla gode erfaringer i handel og kontakter i mange land. Slike kunnskaper

var nyttige under handelskapitalismens storhetstid. Handelskapitalismens ledende land, Nederland og England, var de første til å ønske jødene velkommen. Med utviklinga av kapitalistiske produktionsforhold fulgte de borgerlig-nasjonale revolusjonene i Europa med slagord som »likhet-frihet-brorskap». Etter hvert som borgerskapet kom til makta i land etter land, fikk jødene fulle borgerrettigheter.

Under landflyktighet og forfølgelse hadde jødene følt et sterkt samhold og nærmest holdt til i lukkede geografiske områder. Borgerskapets storhetstid og de liberalistiske ideene virket i retning av å oppløse tradisjonene. Jødene, på samme måte som de kristne, ga avkall på sine religiøse tradisjoner og ble »nasjonalisert»: franskmenn, engelskmenn osv. En typisk representant for de borgerlig-liberale ideene, dikteren og jøden Heinrich Heine, sa bl.a.: »Jødernes sak er identisk med hele det tyske folket sak. De trenger ikke lenger kreve spesielt for seg som jøder, det som lenge har vært deres rett som tyskere». Under hele det 17. og 18. århundre var tendensen blant jødene ønsket om nasjonal assimilering.

Den europeiske kapitalismen møtte de første alvorlige kriseproblema i slutten av det 19. århundre. Det europeiske markedet ble for trangt og den europeiske storkapitalen måtte se seg om etter nye ekspansjonsområder. Samtidig med krisetendensene (arbeidsløshet, overproduksjon, lavere profitter) fulgte også arbeiderklassens organiserte motstand. Igjen søkte de herskende klassene å avlede misnøyen og klassekampen ved å utvikle de religiøse motsetningene. I 1879 startet Bismarck sin anti-semittiske kampanje i Tyskland. Det samme våpenet ble snart nytt og også i Østerrike, Frankrike og Russland. Særlig harde ble forfølgelsene i Russland. I 1881 startet Tsar Alexander III. sine massemyrderier og forfølgelse av jøder. 1,5 millioner polsk-russiske og russiske jøder emigrerte til USA fram til 1915. Disse forfølgelser var også årsaken til den første immigrasjonen til Palestina.

UTVIKLINGEN AV SIONISMEN

Jødeforfølgelsene fra 1870-åra og utover ble ei hindring for videre assimilasjon. Jødene søkte på ny sammen i ghettoer. De borgerlige nasjonale ideene hadde imidlertid nå skapt grobunn for å gjøre de jødiske undertrykte minoritetene til mer enn dårlig assimilerte grupper. Jøder fra småborgerskapet tok til å snakke om også en jødisk nasjon. Dette skulle bli utgangs-

punktet for den sionistiske bevegelsen, – kravet om en reint jødisk stat. Drivkrafta i den sionistiske bevegelsen var småborgerskapet. De rike jødiske kapitalistene var for lengst assimilert i de kapitalistiske landa. Småborgerskapet hadde fått føle krise i 1880-åra ved arbeidsløshet og ikke minst jødeforfølgelsene. Den sionistiske ideologien ble utformet av den ungarske journalisten Theodor Hertzl i boka »Jødestaten». Her er kravet en egen nasjonal stat for jødene, i første omgang en eller annen plass på kloden. Hertzl antyder bl. a. både områder i Argentina, Kypros og Uganda). Det blir imidlertid snart klart for Hertzl og hans tilhengere at bare ved å spille på jødernes religiøse tilknytning til Palestina blir det mulig å sikre masseoppslutning om den jødiske nasjonalstaten. Denne »hellige staten» skulle tydelig ifølge Hertzl være en stat for småborgerskapet. I boka »Jødestaten» sier han det bl.a. slik: »Jurister, leger, alle slags vitenskapsmenn, unge kjøpmenn, – ja, alle jøder som er på leting etter muligheter. . . . , vil nå samles på et område så fullt av muligheter». Denne jødiske staten skal ifølge sionistene ledes av profesjonelle politikere med akademisk bakgrunn. Til de fattige massene av jøder sier han: »De jødiske massene skulle være takknemlige for den grunnlov som blir gitt til dem og som kan holde ro og orden i landet. Skulle de (massene) imidlertid vise tegn til opprør, vil de uten videre bli slått ned. Samfunnet kan ikke utøve sine funksjoner om det tillater å bli forstyrret av kortsynte og uvillige elementer». Sionistene undervurderer imidlertid ikke den rollen proletariatet skal spille under koloniseringen. Et nytt sitat fra boka »Jødestaten» viser dette klart: »Gjenger med arbeidere vil bli innkalt på samme måter som militære tropper og flyttet fra sted til sted.» Det er disse arbeidsgjenger som skal gjøre Palestina fruktbar og attraktiv slik at også de rike europeiske jødene i framtida vil finne det lønnsomt å plasere sine investeringer i »Jødestaten».

DEN SIONISTISKE KOLONISASJONEN OG IMPERIALISMEN.

Den sionistiske bevegelsen var et produkt av de første kapitalistiske krisene. Et annet produkt var den europeiske imperialismen. Imperialismen var et resultat av monopolkapitalens behov for nye markeder og billigere råvarekilder. Sionismen skulle bli et redskap i den imperialistiske strategien.

Helt fram til 1. verdenskrig var Palestina kontrollert av det ottomanske riket. Den sionistiske bevegelsen innså klart at den aldri kunne erobre Palestina uten ved hjelp av en av de ledende stormakter. Hertzl søkte først hjelp hos den tyrkiske

sultanen. Han lovet her å ta vare på sultanens finansielle interesser i Palestina om jødene fikk lov å bosette seg der. Det ottomanske riket hadde på den tid et relativt bra forhold til befolkningen i Palestina, og sultanen forsto tydeligvis at jødisk immigrasjon bare ville skape en ny motsetning i området. Det var først når sionistbevegelsen henvendte seg til den engelske kolonialismakta at svaret skulle bli positivt. Hertzl lovet her at »Jødestaten». . . »skulle bli som en europeisk festningsvoll mot Asia, en utpost av sivilisasjonen rettet mot barbarismen».

Den engelske kolonimakta så det ottomanske imperiet som sin største fiende da sultanen i Istanbul kontrollerte de viktige områdene i Vest-Asia som nettopp knytta Europa til de engelske koloniene i Asia, særlig India. Palestina ble derfor ansett som av største strategiske betydning for engelskmennene. Underhånden fikk den nå organiserte sionistbevegelsen løfte om at dersom den støttet engelskmennene i kampen mot tyrkerne, skulle belønningen være fri immigrasjon til Palestina. Engelskmennene kunne med dette oppnå to ting:

1. Å få støtte fra verdens sionistbevegelse i 1. verdenskrig.

2. Å lettere kunne kontrollere Palestina og den arabiske verden mot arabisk nasjonalisme, ved å la jødene slå seg ned i Palestina og utvikle en motsigelse mellom jødene og de opprinnelige innbyggerne i området.

Den berømte Balfour-erklæringen av 1917 er et produkt av denne strategien. Her står det: »Hans Majestets regjering ser med velvilje på opprettelsen av et nasjonalhjem i Palestina for det jødiske folket og vil etter beste evne sette alle krefter inn på å gjennomføre dette målet. . . »

Europeisk monopolkapital hadde funnet den sionistiske bevegelsen vel egnet som et redskap for koloniseringen av Palestina. – Tredve år seinere var det USA-imperialismen som så sionismen som et tjenlig redskap for å kontrollere Midt-Østens oljerikdommer. Opprettelsen av staten Israel ble presset fram av USA-imperialismen for: 1. Å skaffe seg en sikker og avhengig base i området som skulle brukes til å slå ned arabisk nasjonalisme. 2. Å konkurrere ut den engelske kolonimakta i Midt-Østen.

Andre delen av denne artikkelen kommer i neste nummer av RØDE GARDE.

*Mandat område
1920–1948*

*Delinga
1947*

*Våpenhvile
1949*

Sionistplanen, 1919

Okkupert område 1956

Okkupert område 1967

Utbredelsen av den sionistiske staten Israel fram til i dag.

FSF i Oslo: Aksjonskomite for universitetet

Faglig Studentfront i Oslo står i spissen for oppretting av en aksjonskomite på universitetet der arbeidere, lærere og studenter deltar.

De grupper som har Universitetet i Oslo som arbeidsplass, har lenge stått uten kontakt med hverandre på det politiske plan. Dette har ført til ei styrking av dem som skal fremme statens og monopolkapitalismens interesser på universitetet. Angrepa i høst har vært mange: Kantineprisene er blitt økt kraftig, det er kommet lukningsframstøt på Psykologisk og Pedagogisk institutter. Første

november begynner lønnsoppgjøret for kantinearbeiderne. Deres krav ligger på 20 prosent lønnsøking, mens Student-samskipnaden bare har budsjettet med 15 prosent.

Behovet for en samla opptreden i kampen mot disse angrepa er innlysende. Samskipnaden vil vise til sitt budsjett og prøve å sette kantinearbeiderne opp mot studentene for å holde prisene oppe og lønningene nede. Universitetsledelsene forsøker å splitte studenter og lærere i lukkingsspørsmål.

For å hindre en slik splitt- og hersk-taktikk har Faglig-Studentfront nå tatt

initiativet til danninga av aksjonsenhet på universitetet. Lærere og arbeidere tilknytt universitetet er blitt kontakta med sikte på å skape enhet. De lokale krava er diskutert og satt i sammenheng med dyrtid og EEC.

Gjennom diskusjonene ble det enighet om å få kontakten over i organiserte former ved å nedsette en aksjonskomite som kan ta utgangspunkt i de lokale interessene for å fremme alle gruppenes interesser. De første møtene er kommet i gang, og om kort tid vil aksjonskomiteen mellom studenter, lærere og arbeidere på universitetet være et faktum.

EEC, UTDANNING OSV.

Forts. fra s. 4

inneholder Gjelsvik-komiteen for gymnasen, Ottosen-komiteen for universitetet og Steen-komiteen for all videregående utdanning den samme målsetting og de samme strukturforslag som det som utarbeides i EEC-landa. Pkt. a. og b. i den italienske planen har sin direkte parallell i Gjelsvik- og Steen-komiteens utbygging av det fleksible videregående systemet. Pkt. c. i den italienske planen samsvarer med Ottosen-komiteens planer om å korte inn på universitetsstudiet og opprette teknisk-administrative distriktshøgskoler.

REIULF STEEN: DET HASTER

I EEC blir det lagt særlig vekt på tilpasning av det *videregående* skole-systemet til markedsmekanismene. Her i landet er Reiulf Steen, nestformann i Arbeiderpartiet, formann for en komite som har lansert det samme systemet som det vi finner forsøkt gjennomført i EEC-landa. I Arbeiderbladet uttaler Reiulf Steen at det haster å få gjennomført hans egen komite-innstilling. Ja, selvfølgelig haster det for Steen å få gjennomført disse planene. Like mye som det haster å få Norge innmeldt i EEC for den samme mannen og hele det sosialdemokratiske topp-pampeveldet. Det er en sammenheng mellom Steens iver på de to plan. Men det Reiulf Steen ikke har innsett, er at ungdom under utdanning verken vil ha noe av sosialdemokratiske rasjonaliseringsplaner i skolen eller sosialdemokratisk EEC-politikk. For framtida gjelder det for ungdommen å forstå sammenhengen mellom EEC-forberedelser og de nye planene i skolen. Selv om sosialdemokrater og andre visergutter for »den rådende utvikling» nekter å se sammen-

hengen mellom norsk utdanningspolitikk og EEC-forberedelser, mellom dyrtid og EEC-forberedelser, må skoleelever og studenter for framtida ha denne sammenhengen klart for øye. Det er klart at Steen har mange mektige allierte i EEC-landa. En innlemmelse i EEC vil uten tvil vanskeliggjøre kampen mot rasjonalisering av skoler og universiteter.

Når vi kjemper mot rasjonaliseringa i skolen under parolen: »Boikott de normerte prøvene» må vi også stadig trekke inn perspektivet fra den rådende utviklinga i Norge til den rådende utviklinga i EEC. Vi må også se hvilken viktig funksjon sosialdemokratene har i gjennomføringa av planene i skolevesenet såvel som i gjennomføringa av innlemmelse i EEC.

BOIKOTT DE NORMERTE PRØVENE!

**GÅ IMOT EEC!
AVSLØR OG BEKJEMP SOSIAL-DEMOKRATENE!**

WOODIE GUTHRIE

Forts. fra baksida

bindelse er »Talkin Union Blues» og »Union Maid». Han forteller sjøl om den siste:

»Jeg lagde sangen »Union Maid» på skrivemaskinen til Bob og Ina Wood, som drev og organiserte Kommunistpartiet i Oklahoma. De fikk meg til å skjønne hvorfor jeg måtte fortsette med gitaren min og drive å lage sanger og synge. Jeg hadde aldri vist at menneskeslekten var så stor før. Jeg hadde aldri visst at kampen hadde pågått så lenge og så hardt. Jeg hadde aldri vært i stand til å se opp over slum-områdene, eller en forpaktningssfarm og forbinde den med eieren og landherren og vaktene og politiet og detektivene og bøllene og borgerskapet

med sine svarte sedaner og sine avsaga hagler.» I slutten av 30-åra og begynnelsen av 40-åra, da fascismen grodde fram både i Europa og i Amerika, brukte Woody Guthrie visene sine til å forklare fascismen, propagandere forståelsen av de økonomiske kreftene som dreiv fascismen framover og vise hva som måtte gjøres for å slå fascismen. I sangen »Lindburgh» (om flygeren Charles Lindberg, som foruten å fly over Atlanteren også sørga for å bli tildelt jernkorset av Hitler) viser Guthrie hvordan monopolkapitalen i USA som danna en kampanje de kaller »Amerika først» i virkeligheten satte Amerika nest etter profitten.

*»I'm a-gonna tell you people,
Before they cash in their checks,
They say »America first»,
But they mean America next,
In Washington, in Washington.
And I'm a-gonna tell you people,
If Hitler's gonna be beat,
Us, the working people
Has got to take the seat,
In Washington, in Washington.*

Oversettelse:

*Jeg skal si dere, folkens
Før de hever sine sjekker,
Sier de »Amerika først»,
Men de mener Amerika nest,
i Washington, i Washington.
Og jeg skal si dere, folkens,
Om Hitler skal bli slått,
Er det oss, det arbeidende folket,
Som må ta ledelsen,
i Washington, i Washington.*

De siste aktive år i sitt liv ble Woody Guthrie utsatt for hard forfølgning av monopolkapitalen og statsapparatet. Under McCarthy-ismen ble han systematisk boikotta og sensurert. Men han har spilt inn ei rekke plater. Blant disse er hans »Dust Bowl Ballads» blant de beste.

Forts. s. 25

FSF I TRONDHEIM DANNA

En viktig erfaring fra vårens kamper var nødvendigheten av å bygge opp en skikkelig interessekamporganisasjon, en Faglig Studentfront, i Trondheim. Dette arbeidet er kommet godt i gang, og det utføres av marxist-leninister og progressive ved Norges tekniske høgskole og Norges lærerhøgskole.

Arbeidet ble for alvor tatt opp tidlig i høst. Hovedparolen i de første dagene var: Fler folk med i arbeidet med Faglig Studentfront i Trondheim! Denne parolen ble satt skikkelig ut i livet, og det ble sjølsagt nødvendig med en politisk og organisatorisk konsolidering av alle de nye folkene. For å få en rask start på dette arbeidet, ble det arrangert en konferanse med folk fra Faglig Studentfront i Oslo og Bergen i helga 26.-27. september med utgangspunkt i de konkrete forholda ved Norges tekniske høgskole og Norges lærerhøgskole og de erfaringer FSF i Oslo og Bergen har gjort.

Gruppediskusjonene på konferansen var svært gode, og det ble oppnådd stor enighet på en rekke viktige spørsmål. Det ble blant annet slått fast at arbeidere, fiskere, småbrukere, studenter og lærere har felles interesser i kampen mot monopolkapitalens og statens forverringsframstøt i form av blant annet strukturrasjonalisering og dyrtid. Det ble videre slått fast at FSF må være en anti-kapitalistisk enhetsfront som må reise studentene til kamp under parolen: »Enhet på sak!» Konferansen slo fast at basisgruppene må være den viktigste enheten i FSF, og det ble valgt et sentralt arbeidsutvalg.

Konferansen slo også fast som viktigste oppgaver i høst politiske studier og undersøkelser av de faglige og økonomiske forholda for studentene. FSF må også ta opp kampen mot S.P. Andersen-komiteen (rasjonaliseringsplan for den

teknisk-naturvitenskapelige utdanninga) i professorrådet i høst.

Det er nå basisgrupper på alle avdelinger ved NTH og ved psykologisk og historisk institutt. Basisgruppene har sjølsagt vansker med å komme skikkelig i gang. Folk har liten erfaring med organisert politisk arbeid og liten kamperfaring. Hovedfeilen i arbeidet hittil har vært at for få folk har blitt dratt med i planlegging og gjennomføring av de politiske og praktiske oppgavene som FSF hittil har utført. Vår største styrke ligger i at det har blitt lagt stor vekt på diskusjonen av grunnleggende politiske spørsmål, og at vi fortsatt vil legge stor vekt på dette. Dette vil på lengre sikt styrke frontens indre enhet og dermed også frontens slagkraft.

Alt i alt kan en slå fast at FSF i Trondheim er i ferd med å bli et tjenlig redskap i studentenes og folkets kamp.

NESTE FRAMSTØT? LUKKING PÅ NORSK OG PEDAGOGIKK I OSLO

På Universitetet i Oslo forsøker staten å begrense kostnadene til utdanning ved å lukke bestemte institutter. Når lukkingene er en realitet, står staten rustet til å rasjonalisere hvert institutt i form av effektiviserte og mer arbeidskrevende studieopplegg.

Men hittil er det blitt med forsøkene fordi studenter og lærere ved instituttene har gått til motstandskamp. De krever at staten skal innfri minimumskrav når det gjelder stillinger på universitetet, slik at misforholdet mellom antall lærere og antall studenter kan avskaffes på den måten.

PSYKOLOGI

På Psykologisk Institutt ble et alvorlig lukkingsframstøt slått tilbake i høst. Det skjedde ikke uten dramatikk. Lærerne delte seg i spørsmålet om lukking. Nå har mindretallet forlatt Instituttstyret i protest, og et nytt styre som går imot lukking er innsatt.

PEDAGOGIKK

Da lukking ikke kunne gjennomføres på Psykologisk Institutt, var turen for et nytt lukkingsframstøt kommet til Pedagogisk Institutt. På instituttrådsmøtet 19/9 kom det opp et forslag om lukking,

Oslo-studenter mot lukking

men dette er nå utsatt til seinere.

Det er all mulig grunn til å gå imot lukking. Om pedagogikk- eller psykologistudiet blir lukket, så vil den raskt økende køen utafør disse fagene kunne skape en lukkingsutløsende press-situasjon for andre fag, særlig andre samfunnsvitenskapelige fag og skolefag på historisk-filosofisk fakultet. Og det er et slikt press staten ønsker for derved lettere å kunne rasjonalisere universitetsutdanninga.

NORSK NESTE?

På Nordisk Institutt i Oslo ble det holdt et møte 5/10 om krisa på instituttet slik det kommer til uttrykk i et stort misforhold mellom antall lærere og antall studenter. Også her kom det opp et lukkingsforslag. På norsk fins det, i likhet med situasjonen på Psykologisk Institutt, noen lærere som går inn for lukking av studiet.

ET INITIATIV PÅ MOSS YRKESSKOLE

Som alle andre fikk også elevene på Moss Yrkeskole erfare den kraftige prisstigninga i forbindelse med innføringa av MOMS. Kantineprisene ble sterkt forhøyet over hele linja, og vi har snakka med en kar som forsøkte å delta i kampen mot prisøkninga som det nye skattesystemet medførte.

Min første tanke var at her måtte noe

gjøres for dette har vi ikke råd til. Prisene på kantina hadde steget med 20 prosent jamt over. Jeg henvendte meg til rektor, og påpekte at prisene på kantina hadde nådd slike høyder at det tydelig framgikk at kantinas hensikt ikke lenger var velferd for elevene, men profitt for innehaverne. Fra starten virka rektor interessert i å rette på forholda, men lite ble gjort. Flere

ganger var jeg på kontoret hans, men fikk som regel til svar at han ikke hadde hatt tid til å arbeide med saka.

Etterhvert forsto jeg at skoleledelsen ville forsøke å dysse ned saka, slik at det hele glei over når jeg slutta på skolen. Denne taktikken viste seg å bli vellykka.

Ble det gjort forsøk på å mobilisere elevene på skolen til støtte for en kamp

OSLO YRKESSKOLE

Orientering for lærebedrifter, lærlinger og lærere om bruk av stemplingskort m. m.

For å rasjonalisere skolens meldetjeneste til lærebedriftene om lærlingenes fram møte på skolen, er det montert stemplingsur i skolebygningene. Elevene i alle lærlingsklasser skal hver dag stemple seg inn når de kommer til skolen og stemple seg ut når de forlater den. I Østre Elvebakke 2 er stemplingsur plassert i hovedinngangen, i Sognsvn. 80 i begge korridorene i bygn. H, i underetasjen i bygn. A, B og C, og i skolepaviljongen.)

Hvert stemplingskort gjelder for en periode på 2 uker. Elevene må bære kortet på seg, på forlangende vise det for sin klassestyrer og sine lærere og etter utløpet av stemplingsperioden levere det til sin læremester (eventuelt nærmeste overordnede eller lønningskontoret på lærestedet). Bortsett fra tentamensmeldinger som sendes bedriftene, vil ikke klassestyrerne bli pålagt noen meldetjeneste til lærebedriftene om elevfravær, med mindre en elev har vært fraværende flere ganger uten at klassestyreren har fått melding om grunnen til fraværet. Til bruk for egen del fører skolen klinedagbøker og klasseprotokoller som før.

NB! Ved å sammenholde stemplingskortene med tentamensmeldingene og sluttvitnemålet vil bedriftene kunne kontrollere at fraværstallene stemmer og dermed få stadfestet at ikke stemplingskortet er misbrukt.

Lærebedriftene vil ved å sammenholde stemplingskortene med vedkommende elevs tabell kunne se om eleven har vært til stede på skolen full tid og om han har møtt i rett tid. På grunnlag av stemplingskortene har lærebedriftene plikt til å trekke lærlingen i lønn for skolefravær som ikke skyldes sykdom eller permisjon gitt av skolen, jfr. Lærlingeloven § 8, 4 og Forskrifter om hoteller, restauranter og opplæringsforhold m. m. § 62. (Permisjon vil i alminnelighet ikke bli gitt av skolen uten at elevene også har innhentet lærebedriftens samtykke.)

Lærebedriftens plikter til å melde fra til skolen om grunnen til fravær er fastsatt i Yrkeskolelovens § 33. I alminnelighet vil bare sykdom bli godtatt som gyldig fraværsgrunn. Arbeid i bedriften og ferie som kommer inn i skoleåret, kan ikke påregnes godtatt. Eventuell vinterferie for en lærling må således legges enten i skolens jule- eller påskeferie eller i skolens vinterferie. Til orientering for lærebedrifter og lærlinger om forskjellige forhold som muligens ikke alle er kjent med, gjengir en nedenfor:

Fra Lærlingelovens § 9:

«Lærlingen skal søke lærlingskole hvis slik skole fins på stedet. . . Hvis lærlingen tross gjentatte advarsler uten gyldig grunn forsømmer den pliktige yrkeskoleunder-

visning, kan lærlingen med lærlingenemndas samtykke vises bort fra læren. (Tilsvarende bestemmelser fins i Forskrifter om hoteller, restauranter og opplæringsforhold m. v. § § 59 og 63.)»

Fra Yrkeskolelovens § 33:

«En arbeidsgiver må ikke beskjefte en lærling i skoletida eller så nær inn på denne at lærlingen ikke kan komme tidsnok på skolen. Gir foreldre, arbeidsgiver eller andre foresatte ikke fyllestgjørende grunn for at en lærling ikke søker skolen eller er fraværende fra skolen, kan de ilegges bøter.»

Fra Lærlingelovens § 8:

«Lærlingens arbeidstid og skoletid skal til sammen ikke overstige lengden av den arbeidstid som gjelder for voksne arbeidere (funksjonærer) i faget. Lærlingens utgifter til lærebøker, tegne- og skrivesaker o. l. betales av bedriften. (Tilsvarende bestemmelser fins i Forskrifter om hoteller, restauranter, opplæringsforhold m. v. § § 59 og 56.)»

Fra Lærlingelovens § 8:

«Bedriften skal foreta lønnstrekk for den tid lærlingen uten gyldig grunn forsømmer den pliktige skoleundervisning. (Tilsvarende bestemmelser fins i Forskrifter om hoteller, restauranter, opplæringsforhold m. v. § 60.)»

Fra Lærlingelovens § 9:

«Før fagprøve kan avlegges eller lærebrev utstedes, skal eksamen fra lærlingskolen være bestått. Lærlingrådet kan i særlige tilfelle dispensere fra denne bestemmelse.» For å ha bestått eksamen må eleven ha oppnådd karakterer som ikke i noe fag er dårligere enn Nokså godt.

Fra Yrkeskolelovens § 35:

«Arbeidsgiveren skal gi skolen melding om antaking av lærlinger og om avbryting av lærlingeforhold.»

Alle lærlinger som er elever ved Oslo yrkeskole, må levere et eks. av denne orientering til sine respektive arbeidsgivere, som så attesterer på nedenstående tallong at de har mottatt orienteringen. Lærlingene leverer så tallongen tilbake til sine klassestyrere, som kontrollerer at hver arbeidsgiver har mottatt orienteringen.

Denne faksimilen kan stå som en illustrasjon på de forhold yrkeskoleelevene arbeider under.

mot prisstiginga?

Ja, for å ha noe konkret å vise til, laget jeg en oversikt som pekte på hvor stor kantine-innehaverens profitt på de forskjellige vareslaga var. Elevene var interesserte, men frykta konsekvensen.

Hva med elevrådet?

Saka kom opp der, men ved denne skolen fungerer systemet som gjør Elevrådet til skoleledelsens kaniner helt utmerka. Ingenting kom ut av det.

Når du oppnådde så lite med initiativet ditt i et prisframstøt som så soleklart angriper elevenes interesser, hva tror du er årsaken til det?

– For det første tror jeg at det er helt

umulig for en isolert elev å føre en effektiv interessekamp på en skole. Forutsetninga for å få utrettet noe, er at det finnes ei ledende gruppe på skolen som kan mobilisere massene til kamp for sine egne interesser og utøve skikkelig ledelse.

Dernest ble det gjort politiske feil: Jeg betrakta prisøkinga på Yrkesskolen som ei isolert sak, i stedet for å sette den i sammenheng med forverringa av hele folkets levevilkår.

– Hva har du lært av denne historia? Første oppgave ikke er å kjøre ut håpløse aksjoner på egen hånd. Utgangspunktet

må være at han samler rundt seg ei lita gruppe som studerer marxismen-leninismen og de objektive forholda på skolen. Slik får vi et grunnlag som kampen må føres på. Følgelig har jeg meldt meg på en av SUF(m-l)s grunnsirkeler i høst.

Videre har jeg innsett at forverringa av elevenes kår og den almenne forverringa for folket ikke kan skilles fra hverandre. Skoleelevene må gjøre sin kamp til en del av hele folkets kamp. I denne forbindelse er det viktig at det nå blir tømra sammen en ledelse for denne kampen. Bygginga av det nye arbeiderpartiet blir på denne måten en viktig oppgave både for arbeiderklassen og for skoleelevene.

19-årig rørleggerlærling

Jeg begynte i rørleggerlære for 3 år siden etter framhaldsskolen. Gikk først et år på yrkesskolen, så begynte jeg i det firmaet jeg fremdeles er lærling hos, et mellomstort rørleggerfirma. Jeg var ikke fornøyd med undervisningen på yrkesskolen, bl. a. var det altfor mye teori som skulle gjennomgås på det året, men det verste var at teorien ikke ble nok knytta til praktisk opplæring. Lærerforholdene var også dårlige, og det var vanskelig å få tak i materiale til den praktiske delen av undervisningen, med andre ord; bare rot.

Rørleggerne jeg jobber sammen med er stort sett OK, men det er helt avhengig av dem om jeg får sjølstendige arbeidsoppgaver eller blir brukt som løpegutt.

Grunnlønna er altfor lav, og for lærlinger som bor på hybel eller lærlingehjem er det vanskelig å få dekka de mest elementære behov som mat og klær. Jeg hørte for ei tid siden om en lærling på en annen bedrift, han var så svak at han besvimte på jobben fordi han ikke hadde råd til å kjøpe seg mat.

Ellers når det gjelder lønna, er det slik at jo eldre du blir, jo dårligere tjener du. Det var nettopp et tilfelle på jobben, der en av rørleggerne som er ett år fra pensjonsalderen, fikk lønna satt ned til 10 kroner timen. Men slik er det alltid, når du blir 55–60 år, blir du satt på de dårligste jobbene med de dårligste timebetalingene, sjøl om du er aldri så flink til å jobbe. Når en blir gammel, så jobber en på nåde.

En annen ting er at når vi jobber på akkord, f. eks. når vi bruker en gjenge- og kappemaskin, da blir vi trukket i akkorden fordi vi bruker en maskin vi kan obbe fort ved! Jeg er ikke med i fagforeninga, det har ikke blitt til det, og ikke veit jeg riktig hva den kan gjøre for meg heller. Men foreninga måler jobbene

mine, dvs. at de regner ut betalinga for arbeidet, f. eks. pr. bøy, pr. sveis osv. Det er egentlig Lærlingrådet som skal ta seg av lærlingene, men det eneste jeg har sett eller hørt fra det var for en måneds tid siden. Da kom det en mann fra Lærlingrådet og skulle snakke med mesteren, men han var ikke til stede, og da kom han bort til meg. Han spurte om jeg var fornøyd med læretida, og om jeg lærte det jeg skulle. Jeg svarte at mesteren ikke gjorde noe for meg, og at det var helt opp til de rørleggerne jeg jobba sammen med om jeg lærte noe, men akkurat nå var det OK. Så spurte han om han kunne skrive at jeg var fornøyd, og jeg bare trakk på skuldrene, for det var helt tydelig at han ikke var særlig interessert, og bare ville komme seg av gårde.

Første året i lære var verst, da ble jeg rett som det var satt til å feie bakgården eller verkstedet eller rydde på lageret. Jeg kunne jo ikke noe, så ofte kunne jeg ikke bli med på byggeplassene for da ville jeg ødelegge akkorden for de andre. Fremdeles blir jeg ofte satt på lempe- og sjauejobber, dvs. kjøre lastebil med returmateriale. Det er hardt arbeid, og bedriften vil ikke ansette nok folk til dette for det er billigere for dem å la meg gjøre jobben for lærlinglønn. I Lov av 14. juli 1950 om lærlinger, kap. III, § 8, pkt. 5, står det at »lærlingen kan bare unntaksvis brukes til arbeid som ikke vedkommer faget». Dette utnyttes av bedriften og jeg kan ikke nekte, for det er ingen som kan forklare hva »unntaksvis» er.

Forholda på noen byggeplasser er bra med skikkelige garderober og kantine, men de fleste plassene er dårlige, mange av dem er helt elendige. Verst er spisestedene og garderobene, de blir sjelden eller aldri vasket, og vi spiser heller ute på en plankehaug. Sjøl om vi klager, er det

sjelden det blir gjort noe med forholda. Hvis det blir gjort noe, varer det bare en kort stund, og så er det like ille igjen.

Det er helt opplagt at verken Lærlingrådet eller fagforeningene vi har i dag kan forandre på arbeidsforholda for lærlingene. Så lenge det er kapitalister som eier bedriftene, er de ikke interessert i annet enn sin egen profitt, og vil betale minst mulig til lønninger og skikkelige forhold på arbeidsplassene.

Rørleggerlærling.

NORDISKE ML-ORGANER:

SVERIGE:

ML-GNISTAN. Månedlig marxist-leninistisk arbeideravis. Utgitt av KFML. Abonnement: Danelius Bokhandel, Husargatan 41 A, Göteborg C. Årsab. kr. 15,- til p. g. 4 86 37.

MARXISTISKT FORUM. Teoretisk tidsskrift. Abonnement: Peterson, Studentstaden 1011 Uppsala. Årsab. kr. 10,- til p. g. 67 26 56.

CLARTE. Organ for Svenska Clarte-förbundet. Abonnement: Clarte, Surbrunnsgatan 43 A, Stockholm VA. Årsab. kr. 15,- til p. g. 25 17 80.

DANMARK:

KOMMUNIST. Organ for KFML. Abonnement: c/o Jacobsen, Rørholmegade 22, 5., 1352 København K. Årsab. kr. 15,- til p. g. 14 08 07.

MARXIST-LENINISTISKE STUDIEBREVE. Samme adresse som Kommunist.

RØD FRONT. Organ for KUML, c/o Birger Jensen, Vesterbro-gade 67, 4 th. 1620 København V. tlf. 16 09 59.

MILITÆRVESENET - STATENS REDSKAP MOT FOLKET

En viktig del av den marxist-leninistiske teorien er teorien om statens og militærvesenets klassekarakter. Staten står i den herskende klassens tjeneste, den skal sørge for at kapitalistene kan ha sin eiendomsrett i fred og ro og få sin daglige profitt av folkets arbeid. Når domstolene og politiet ikke makter å sørge for dette, tar staten sitt viktigste maktmiddel, militærapparatet, i bruk. Da tvangskommanderes soldater, som sjøl er en del av folket og har samme interesser som det, til å bli streikebrytere, til å passe på at streikebrytere uforstyrret skal gjøre sin Judas-jobb, til å knuse streikedemonstrasjoner, og, når det oppstår en revolusjonær situasjon: til å bekjempe folkets kamp mot kapitalisme og stat med våpenmakt. Dette er ikke påstander av »livsfjerne voldsromantikere og forbrytere» som sosialdemokratene og borgerpressa hevder, men bygger på historiske erfaringer og analyser av samfunnsforholda.

NOEN HISTORISKE ERFARINGER

Allerede i 1880-åra ble militære brukt under sagbruksstreiken i Drammen. En av de streikende ble skutt. I 1907 utkommandertes kanonbåt og soldater mot fiskere som var samla i Mehamn. I 1908 ble det kommandert militære mot streikende i Dunderlandsdalen. I åra framover ble militære sendt mot arbeidere i Rjukan, Sulitjelma og flere ganger ved 1. mai-tog i Oslo.

Mellomkrigstida er prega av store produksjonskriser og dyrtid. Byrdene legger storkapitalen på arbeidsfolk. Motstanden fra arbeiderne førte til at storkapitalistene hyppig bruker militære mot arbeiderne. Under havnearbeiderstreiken i 20-åra blir garnisonskompaniene i byene satt inn

som beskyttelsesvakter for streikebryteri. I Oslo samarbeider militære med reaksjonære hvite gardar. Men krisene blir verre og verre og kapitalistenes angrep på arbeiderne villere og villere. Under de store fløtningskonfliktene blir soldater satt inn som streikebrytere. 300 soldater blir i 1927 satt inn mot streikende fløtere i Julussa på Hedmark. Justisministeren sier i Stortinget at han ikke vil nøle med å bruke dem dersom streikebryteriet fortsatt blir hindra. Profitten skal sikres for enhver pris.

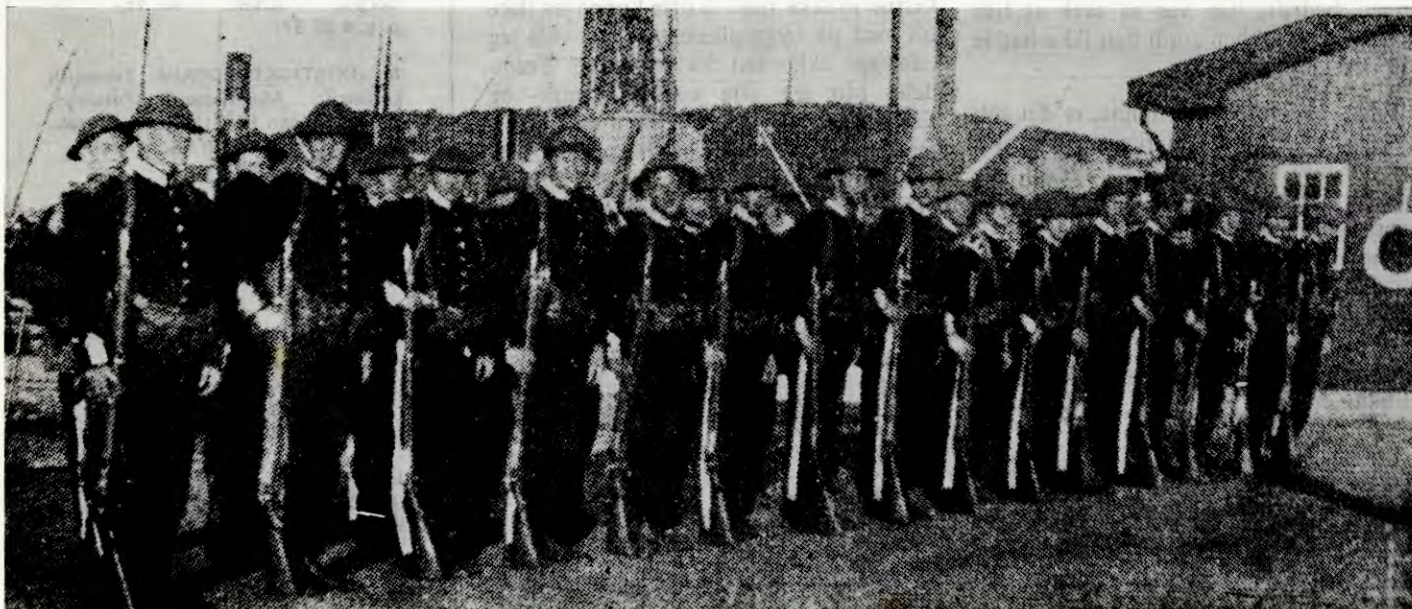
Videre til 1931. På Menstad ved Porsgrunn, Norsk Hydros kjempemessige lagerplass, jobber streikebrytere. De streikende arrangerer demonstrasjonstog og krever streikebryterne fjerna. De blir

møtt med vannkanoner og kølleslag av statspolitiet. Forbitra arbeidere juler politiet opp og fortsetter demonstrasjonstog. Dagen etter har staten sendt gardekompanier til stedet i full krigsutrustning. 6 krigsfartøyer ankrer opp og retter kanonmunningene mot land. Telemarks bataljoner mobiliseres.

I den langvarige streiken i Ådalen i Sverige i 1931 ble militære utkommandert for å verne profesjonelle streikebrytere. Arbeiderklassen skulle tvinges i kne. Da arbeiderne arrangerte en fredelig protestdemonstrasjon, ble det uten varsel skutt mot toget. Igjen lå 10 arbeidere bada i sitt eget blod, av disse ble 5 drept. Alt dette skjedde under det borgerlige demokrati! Det er ikke det borgerlige demokratis skyld at soldatene ofte nekta å lystre ordre!

»Ikke i et moderne, demokratisk land»

Til dette sier borgerne og sosialdemokratene: »Ja, men da var ikke demokratiet så utvikla. Demokratiet er blitt mer demokratisk etter krigen.» Årsakene til at militæret ikke er brukt mot folket etter krigen ligger ikke i at militærvesenet er blitt »snillere», men i at de store krisene som før krigen rysta den kapitalistiske økonomien, er blitt dempa p. g. a. krigsindustrien. Tvertimot har klassesamarbeiderne og borgerne fått Norge inn i Nato og vedtatt unntakslover som gjør at staten på konstitusjonelt vis kan avfeie alle lover og innføre fascistisk militarisme.

Det norske forsvar klar til aksjon: Garder i alarmeredskap på brygga i anledning storstreiken i 1921.

Moderne bruk av militære styrker

I andre borgerlige demokratier har krisene vært større enn her hjemme. I Frankrike ble opprøret i 1968 slått ned med hard hånd av polititropper, mens militære styrker ble konsentrert rundt Paris. De Gaulle måtte imidlertid forhandle om hjelp fra franske styrker i Vest-Tyskland fordi de hjemlige soldatene sympatiserte med oppstanden. I Belgia er militære blitt brukt mot arbeidsløse gruvarbeidere etter EEC-rasjonaliseringa av gruvene. I USA blir National Guard brukt mot demonstranter. At soldater blir kommandert til streikebryteri, er ikke sjelden, sist nå nylig i poststreiken i USA og havnestreiken i England.

Den voksende dyrtida har avslørt at også den norske stat står klar med voldsmidler mot folket. De streikende Norgasarbeiderne ble slept inn i politibiler for at streikebrytere skulle få fritt leide. Når profitten skal sikres, må staten avsløre sitt sanne ansikt, men da tier de som latterliggjør den marxistiske statsteorien.

NATO-kupp og unntakslover

Nylig blussa debatten om NATO's kupp-planer opp igjen. Regjering og partiledere ilte imidlertid straks til og fikk lagt et stillhetens slør over saka. Opptakten til diskusjonen var tidligere justisminister Hauglands bok om Hellas, der han hevder hva SUF(m-l) har hevda i flere år, at oberstkuppet var lagt opp etter Prometevs-planen, NATO's kupp-plan for Hellas. Videre sier han at regjeringa i hans tid var innforstått med at NATO hadde slike planer for alle land. Men da holdt sosialdemokraten Haugland kjeft, akkurat som sosialdemokratiets ledere holder kjeft i dag. For hva ville folk tenke om NATO og militærvesenet dersom sannheten om kupp-planer og unntakslover kom fram? Jo, de ville skjønne at NATO's enorme militære ressurser ikke bare er retta mot ytre fiender, som borgere og sosialdemokrater hevder, men at de er retta mot dem, det arbeidende folket, dersom de finner på å bekjempe den kapitalistiske staten og overta statsmakta.

Vold og revolusjon

»All historisk erfaring fra arbeiderklassens kamp viser at borgerskapet alltid er rede til å sette inn sin voldsomakt når dets interesser er trua. Væpna politi, spesialutdanna sikkerhetsstyrker og militærapparatet er borgerskapets våpen mot arbeiderklassen og andre progressive lag av folket, og utgjør monopolkapitalens innerste skanse til forsvar for sine interesser.»

Dette er de lærdommer SUF(m-l) i sitt politiske program har trukket ut av disse erfaringene. Terorien om en fredelig,

parlamentarisk overgang til sosialismen har ingen forankring i historia, den støttes i beste fall av uansvarlige idealister, i verste fall av bevisste forrædere som vil hindre arbeiderklassens seier. Skal arbeiderklassen seire i kampen mot den monopolkapitalistiske statens voldsapparat, må den forberede seg på å møte denne volden.

Mao Tsetung påpeker: **»Enhver kommunist må innprente seg den sannhet at den politiske makt ligger i geværet.»** Bevæpning av proletariatet og våpentrening blir et viktig ledd i forberedelsen av den revolusjonære, sosialistiske omveltning. Som kamerat Lenin sier: **»Vårt slagord må være: Bevæpning av proletariatet for å beseire, underlegge seg og avvæpne borgerskapet.»**

Betyr dette at den norske sosialistiske revolusjonen kommer til å bli en blodig og kanskje langvarig krig? Nødvendigvis ikke, men de historiske erfaringene viser at i de aller fleste revolusjoner har dette vært tilfelle. Det nasjonale borgerskapet med støtte fra den internasjonale imperialismen har tvunget krigen på folket.

Kamerat Lenin påpeker at graden av voldsbruk under revolusjonen ofte vil avhenge av hvor godt forberedt de revolusjonære klasser er. Jo bedre proletariatet er væpna og innstilt på kamp og jo fastere soldatene i borgerstatens hær er beslutta på å stille seg ved proletariatets side, desto større er muligheten for en fredelig overgang til sosialismen. *Å propagandere blant arbeiderne for væpna revolusjon og blant soldatene for å vende våpnene mot staten, er derfor ikke uansvarlig, som sosialdemokrater og borgere hevder, tvertimot er det den mest ansvarlige politikk som kan føres i kampen for sosialismen.*

hysj-hysj nytt

En student skulle i sommer søke om visum til USA. Vanligvis blir et visum utstedt i løpet av et par minutter på den amerikanske ambassaden. I dette tilfellet måtte studenten sitte og vente i over en halv time.

Da ambassadefunksjonæren kom tilbake, spurte studenten rett ut om de hadde sjekka med kartoteket.

Ambassadefunksjonæren svarte uventa bekreftende. De hadde sjekka med kartoteket. Men det var så mange som hadde deltatt i vårens demonstrasjoner. Studenten skulle få visum likevel. Og studenten fikk visum til tross for at han hadde deltatt i demonstrasjoner som ble arran-

WOODIE GUTHRIE

Forts. fra s. 20

Sjøl om Woody Guthrie på mange måter (bl. a. musikalsk) sto litt på sida av det som tradisjonelt kalles blues, var han påvirket av den. I likhet med blues kunne også hans sanger inneholde mye håpløshet, klager over dårlige tider uten å peke direkte på hva som måtte gjøres. Men når vi vurderer kunsten hans i sin helhet, innser vi at den i hovedsak var til arbeiderklassen i USA og tjente den militante kampen som denne klassen førte.

I våre dager kan vi analysere feila til den progressive bevegelsen i USA i mellomkrigstida og kritisere den, hovedsakelig for mangel på kommunistisk ledelse. Typisk er det f. eks. at bare en av sangene fra den tida går inn på betydningen av et eget parti for arbeiderfolk, som kan tjeve interessene til hele det arbeidende folket. Det som er klart er imidlertid at kampen for de aktuelle dagskrava, lønningene, retten til å organisere seg var et veldig viktig felt i USA på den tida. Sjøl om det kanskje ikke kommer klart fram i alle sangene, var bl. a. Woody Guthrie fullstendig klar over at bare sosialismen kunne løse arbeiderklassens problemer på lang sikt. At han også hadde dyp forståelse av det vi i dag kaller masselinje, viser følgende sitat:

»Det verste som kan hende deg er at du river deg løs fra folk. Og det beste er at du på en måte dukker rett ned i de store strømmene og blodårene til folket.

Det er å føle at du kjenner de beste og de verste sidene ved folka som du ser overalt, å aldri føle seg svak, eller fortapt, eller i det hele tatt ensom noe som helst sted.

Det er bare en ting som kan få deg til å drive vekk fra folket, og det er alle typer griskhet.

Det er bare en måte å redde seg sjøl på, og det er å slå seg sammen og kjempe for alle.»

gert i vår.

Denne illustrerende historia om amerikansk-eide kartoteker har også ei anna side. Vi har alle sett disse fotografene som driver storstilt portrettfotografering ved demonstrasjoner og aksjoner. Men hvor får CIA navna som må kombineres med bildene slik at opplysningene kan bli nyttige på ambassader? Kanskje spør de sine venner i SIPO (sikkerhetspolitiet)? Eller kanskje de går mer direkte til verks? Kanskje de går direkte til universitetets studentkartotek som offisielt skulle brukes til å lette administrasjonen. Det har det forresten ganske sikkert gjort. Bare spør administrasjonen i CIA og SIPO om ikke arbeidet er blitt lettere.

SOLDATENES KAMP GIR RESULTATER

Soldatene er lei av å bli behandla som krøtter, og store deler av soldatmassen har reist seg til kamp mot den militaristiske undertrykkinga. Forsvarsforeninger og offiserer er bekymra for utviklinga, de finner at »sunne tendenser og undergravende elementer ødelegger forsvaret». De reaksjonære militaristene står imidlertid maktesløse overfor oppsvinget i soldatenes kamp, fordi kampen er rettfærdig og fordi erfaringene fra det siste halvåret viser at det nytter å kjempe.

Økonomiske og sosiale forhold

Fra første stund av forsøker befalet å knekke soldatenes sjølrespekt og kampvilje. På rekruttskolene er programmet og behandlinga av soldatene lagt opp for å »lære» soldatene å lystre uten å mukke. Dersom ikke ordrene blir utført pinlig nøyaktig er det straff å vente. Det er ikke uvanlig med ompuss på rommet fordi befalet fant »et støv» eller bøkene i bokhylla ikke er ordna etter størrelse o. l. Det brukes også reine terrormetoder, f. eks. å drive eksersis med gevær i timesvis i sprengkulde. Har noen soldater glemt vantene, må alle stille uten vanter om det er aldri så kaldt.

De materielle forholda for soldatene er kummerlige. Utgiftene til »lønn» og velferd for soldater er bare noen få prosentdråper i forsvarsbudsjettthavet. Mens forsvarsbudsjettet har økt med milliardbeløp det siste tiåret, har posten som er avsatt til soldater økt minimalt til tross for at utgangspunktet i 1960 var elendig. I forhold til prisstiging er soldatene i dag dårligere stilt enn før. På samme tid har det arbeidende folket, som soldatene i det sivile liv er en del av, skapt en sterk produksjonsvekst. Men til tross for at det er skapt større verdier i samfunnet, er maten i leirene like dårlig, velferdstilbudet like elendig og den usle »lønna» har sunket målt i kroneverdi.

Dyrtida og den sterke prisstiging i det siste som følge av monopoliseringa i industrien, har ramma soldater som andre grupper i folket. (Sammenhengen mellom monopolisering, prisstiging og EEC er nærmere forklart i andre artikler i bladet.) Store utgiftsposter for vanlige soldater er f. eks. permisjonsreiser og kafebesøk. I år har prisene på NSB steget med 10 prosent og kafeprisene med 22,5 prosent pluss vanlig prisstiging på varer. 50-ørestillegget er ikke på langt nær nok til å hindre ei klar forverring av soldatenes levevilkår.

Denne bevisste økonomiske og sosiale undertrykkinga av soldatene bygger staten på et velutvikla straffereglement, »loven» er retta mot soldatene for å holde

bære byrdene for at norske monopolkapitalister skal stå rusta i konkurransen i EEC.

Det nytter å kjempe

Det har i det siste vært et klart oppsving i interessekampen i militæroleirene. Soldatene har gått til motaksjon mot sosial undertrykking og økonomisk forverring. Tidligere var soldatkampen prega av spontane og uorganiserte framstøt som befalet lett kunne splitte opp. Etter at SUF(m-l) oppfordra medlemmer og progressive til å gå ut i leirene og kjempe for soldatenes interesser, har det vært ei klar endring i karakteren av soldatkampen. Aksjonene kommer oftere, de er langt mer organiserte og målretta. Det viktigste er likevel at krava er mer samordna i de forskjellige leirene. Dette har ført til at de konkrete resultatene er blitt større. På leir etter leir har kommandantene måttet bøye seg for velferdskrav som de først

dem i sjakk. Spesielt strenge straffer forespeiler staten for dem som protesterer mot undertrykkinga og kjemper for sine rettfærdige krav. Demokratiske rettigheter som arbeiderne kjempet seg fram til for nesten 100 år siden er fremdeles strengt forbudt for soldater. Staten frykter at organiserte soldater ikke vil lystre når de skal brukes for å forsvare borgerklassens interesser.

Den økonomiske forverringa er et utslag av statens og monopolkapitalens allmenne politikk – det er folket som skal

nektet å godkjenne. Et samordna krav om 10 kroner i dagpenger og økte hustrubidrag er vedtatt av store deler av soldatmassen sammen med aksjonstrusler om det ikke blir innvilga. Dette har ført til at regjeringa, på vikende front, la på innkommanderingstillegget i hui og hast utenom stortingsperioden. Sjøl om de 50 ørene bare var et forsøk på å stagge den enhetlige bevegelsen i soldatmassen, viser den at staten begynner å bli redd for hva soldatene kan finne på. Enhetlig kamp er et våpen som sjøl et militaristisk departement må gi etter for.

Erfaringer

Den myten som før verserte i leirene om at det ikke nyttet å slåss for krava sine i det militære, har vist seg å være falsk. Militærvesenet er ikke en ubevegelig superinstitusjon som knuser all motstand. Straffereglementet står som ei brølende mus så lenge soldatene opptre enhetlig og solidarisk. For å oppnå dette kreves et grundig forarbeid der soldatene drøfter situasjonen og kommer fram til enhet. På Trandum var ikke et slikt forarbeid gjort og der greide befalet ved hjelp av trusler å splitte opp streiken.

Tillitsmannsordningen har vist seg

ubrukbar. *Resultatene har vært en følge av massemobilisering der soldatene har satt makt bak krava sine, enten gjennom allmannamøtevedtak eller underskriftsaksjoner.* Tillitsmennene har tvert om ofte gått imot soldatenes krav og spilt rollen som befalets talsmenn overfor soldatene.

Sjøl om kampen nå er blitt mer målretta enn før, er det også blitt stilt feilaktige krav. På Trandum ble det krevd at staten skulle opprette og finansiere en sentral soldatorganisasjon. Erfaringene fra statsoppretta skole- og student-organisasjoner har vist at et slikt organ blir byråkratisk og avhengig av staten, motstanderen i kampen, uten vilje eller evne til å ivareta de »representertes» interesser. Et riktig krav må være å opprette lokale soldatfagforeninger, det er der behovet er størst nå.

Kampen videre

De viktigste sakene i interessekampen på moene i tida framover vil bli kampen for organisasjonsrett og videreføring av den økonomiske kampen. Det er allerede oppnådd resultater, men det er ikke på langt nær nok til å hindre økonomisk

forverring. Men dersom en skal oppnå varige resultater må soldatene som andre grupper i folket ikke bare kjempe for kompensasjon, men også rette denne kampen mot årsakene til forverringa. Dyrtid og prisstiging er en følge av monopoliseringa i industrien. I EEC vil denne monopoliseringa bli ført enda videre og føre til enda større prisstiging. Dersom en ikke har dette klart for seg og naturlig setter kampen for 10-kronerskravet sammen med kamp mot EEC, vil en risikere at det som oppnås i kampen blir spist opp av prisstiginga i EEC. I kampen mot de internasjonale kjempemonopolene vil det bli langt verre å kreve kompensasjon. Det er derfor viktig å starte diskusjonsgrupper om EEC og dyrtid med sikte på å skape aksjonsenhet mot EEC. Soldatenes kamp må bli en del av hele folkets kamp mot dyrtid og EEC.

TIL KAMP MOT UNDERTRYKKING OG ØKONOMISK FORVERRING!

STØTT 10-KRONERS KRAVET!

START DISKUSJONGRUPPER OM EEC OG DYRTID!

TIL KAMP MOT EEC!

Hva skjer på moene?

Eggemoen. Maten på moene er elendig, men da det ble servert fisk med mark i, hadde ingeniørsoldatene på Eggemoen fått nok. Da kravet om ny middag ikke ble godtatt av proviantforvalteren som påsto at det var helt vanlige tråder i fisken, ikke mark, gikk soldatene til matstreik. Offiserene skjelte og bante, men måtte gi seg for soldatene. Klokket ett om natta ble ny mat servert. Da fisken ble sendt til undersøkelse, viste det seg at »de helt vanlige trådene» var helt vanlig militærmatmark.

Trandum. Kavalerisoldatene går 22. juli til streik for 10 kroner i dagpenger og økte hustrubidrag. Samtidig krever de fulle demokratiske rettigheter til å avholde møter og sette igang underskriftsaksjoner. Sjøl om streiken ble splitta opp ved trusler fra offiserene fordi soldatene ikke hadde diskutert mottrekka skikkelig, markerer streiken opptakten til kampen mot den økonomiske forverringa. Få dager etter vedtar infanteristene på Trandum å støtte de økonomiske krava og vil kjempe for yrings- og organisasjonsfrihet.

Gardemoen. I et vedtak som soldatene ved HISØ-intendanturet fatta like etterpå, støtter de opp om krava fra Trandum. I uttalelsen heter det bl. a.: »Vi vil oppfordre soldater over hele landet til å drøfte de tiltak som er nødvendig for å få igjennom kravet om bedre økonomiske kår for soldatene. Men det er viktig at situasjonen drøftes så inngående at alle står samla om de tiltak som blir gjort. Enhet blant

soldatene er det beste våpenet vi har.»

Åsegarden. Da soldatene ved KpC 3. BN fikk lagt en utmarsj til en lørdag de skulle ha utvida week-end, klaga de til kompanisjefen, og ba om å få marsjen utsatt. Dette ble blankt avslått. Men da soldatene trua med å utebli fra tjenesten den aktuelle lørdagen, fikk pipa fort en annen lyd. En halv time etterpå var utmarsjen lagt til en vanlig ukedag.

Denne foreløpige bevegelsen i soldatmassen skremmer de »ansvarlige organer». For å stagge den økonomiske kampen øker de generøst daglønna med 50 øre, og prøver å få dette til å se ut som om velstanden marsjerer inn i leirene. Soldatene har fått overført hele 0,3 prosent av forsvarsbudsjettet! Men på moene ler folk av økinga, den monner ikke til å dekke prisstiginga. Noen steder diskuteres det å sende inn en 50-øring pr. mann til forsvarministeren, den store velgjører. Kampen fortsetter.

Gimlemoen. På Gimlemoen ved Kristiansand vedtar soldatene en uttalelse som støtter 10-kronerskravet. De avviser 50-øres-tillegget — det er latterlig lavt i forhold til prisstiging, men økinga viser at det nytter å kjempe. De peker på at samholdet mellom soldatene må styrkes og oppfordrer andre soldater til å ta opp kampen.

10-kroners-vedtaket blir også støtta av sanitets-soldatene på **Lahaugmoen.**

Rekruttene på Evjemoen vedtok enstemmig på allmannamøtet 17/8 å kreve rett til innarbeiding av lørdagsfri. Vedtaket, sammen med

over 450 underskrifter, ble levert til leirsjefen. Dette ble først avvist, men etter press fra soldatene måtte leirsjefen gi seg, soldatene skulle få to frilørdager pluss en lengre perm i forbindelse med overføringa til Nord-Norge. Plasskommandanten påsto at undergravende elementer var på ferde, sikkerhetsoffiseren og sikkerhetspoliti fra Oslo ble sendt ut på rommene for å finne »lederne», som skulle straffes hardt ifølge plasskommandanten. Men gutta sto solidarisk, ingen leder ble funnet.

Rauøy fort. I midten av september fikk soldatene på Rauøy fort i Oslofjorden nyss om at ledelsen hadde planer om å innskrenke lengden av helgepermene. Soldatene tok straks til å diskutere aksjonsformer mot denne forverringa. Etter grundig diskusjon på to allmannamøter, ble det enighet om som et første steg å boikotte tillitsmannsordningen. Gjennom den grundige diskusjonen som la vekt på enhet, ble det danna en så sterk front at leirsjefen måtte gi etter.

På Eggemoen oppnådde soldatene det samme da leirledelsen ville ta en frihelg fra dem pga. et arrangement av »Folk og Forsvar». Dersom de ikke fikk perm, ville de gå til sit-down-streik og sabotere når de skulle paradere under Stortingsåpninga i Oslo 2. okt. Tillitsmennene gjorde dette klart for leirledelsen, som ble redd. Soldatene seira og kunne søke perm som vanlig.

For de som ikke har vært i militæret, kan disse aksjonene se små ut, men den som har følt den militaristiske undertrykkinga og kjenner truslene om mytteri og sivil dom, veit at disse utvalgte eksemplene viser en klar framgang for soldatkampen. Soldatene har vist at kamp gir seier og at enhet er en god vaksinasjon mot offiserenes trusler.

PROFIL OM KLASSEKAMPEN I KULTUREN

Kunsten er et viktig middel i klassekampens tjeneste, et redskap i kampen for sosialismen. Tidligere har dette vært et område som borgerskapet har dominert med sin kultur og hvor det har hatt nesten frie hender til å indoktrinere folk sitt kultursyn. Litteraturundervisningen i skolene for eksempel, gir utelukkende et bilde av borgernes syn på samfunnet og fremmer borgernes kulturideal om at kunsten skal «heve over klasseinteressene», som i praksis betyr at klasse-motsetningene skjules. Men det allmenne revolusjonære oppsvinget har også gitt seg utslag blant kulturarbeiderne. I litteraturen har tidsskriftet PROFIL tatt opp kampen mot den borgerlig-kulturelle indoktrineringa i skolene og samfunnet ellers, og har begynt å bygge opp en litteratur for folket på arbeiderklassens klassestandpunkt. For å få vite mer om dette arbeidet og hva Profil egentlig er for noe, har Røde Garde tatt kontakt med et medlem av redaksjonen.

Hva er Profil, og hvem står bak tidsskriftet?

Profil ble starta av litteraturstudenter ved Universitetet i Oslo allerede for 28 år siden, men det var først i 1966 bladet tok til å få betydning som litterært tidsskrift ut over studentkretser. Det var ei gruppe yngre forfattere og studenter med litterære ambisjoner som gikk inn for ei fornying av formen. De skrev artikler, dikt og noveller som var uttrykk for et program om eksperimentering med formen.

Men formeksperimentene fjerna kunsten fra leserne. Bladet kunne ikke vekke interessen ut over et lite antall tradisjonelt kunstinteresserte. Som følge av det allmenne revolusjonære oppsvinget i folket og hos den progressive delen av forfatterne, har Profil i løpet av de siste par åra fjerna seg fra den isolerte, estetiserende linja. Vi vil arbeide for en litteratur og kunst som tar opp det arbeidende folkets problemer og stiller seg på arbeiderklassens side i kampen mot forverring av livsvilkåra og i arbeidet for et sosialistisk samfunn.

Redaksjonen har ikke noe enhetlig politisk program, men felles for alle er viljen til å legge grunnlaget for en litteratur i arbeiderklassens tjeneste. Innholdet i kunsten er det viktigste for oss, ikke formen.

Hvordan legger dere dette arbeidet opp?

Først og fremst ved å sette oss inn i arbeiderklassens klassekamperfaringer og dens teori, marxismen-leninismen. Der- nest ved å undersøke og analysere tidligere arbeiderlitteratur i Norge og sammenholde dem med den sosialistiske teorien og klassekamperfaringene, for å lære av dens mangler og gode sider. På den måten har det vært mulig for oss å finne fram til et sett av grunnegenskaper som en virkelig sosialistisk litteratur ikke kan være uten.

For det første må den handle om folkets liv og kår, ikke om borgerskapets, ikke om enkeltindivider. For det andre må den ikke bare skildre, men ta standpunkt. Det vil si at den må legge hovedvekt på å finne typiske eksempler på klassekampen og hvordan den må føres. For det tredje må den ha en form som gjør den til folkets egen litteratur, slik at den er lettfattelig og forståelig, og kan bli tatt i bruk i folkets kamp.

Men det er vel ikke nok å stille opp en teori?

Hvilke resultater har dere oppnådd når det gjelder å skape en slik kunst som den dere arbeider for?

Teorien er viktig for å gi de av våre lesere som vil arbeide med litteratur, et riktig utgangspunkt for arbeidet sitt. Uten en god teori vil det være umulig å utvikle en litteratur som står i skarp motsetning til hovedmassen av den litteraturen som oversvømmer markedet i dag. Dette har også vist seg i praksis. Det har vært en klar framgang både i kvaliteten og i omfanget av de litterære forsøkene vi har kunnet bruke i tidsskriftet det siste året.

Et eksempel på framgang er også de rasende angrepene mot oss i borgerpressen og i Kulturrådet. Da vi tok opp arbeidet med å legge et nytt grunnlag for en kunst i arbeiderklassens tjeneste, grep statens Kulturråd inn og fjernet den støtten tidsskriftet har hatt tidligere. Når vi ser på statens allmenne rolle som et redskap for kapitalmaktas interesser er det klart at angrepet måtte komme.

Som Mao Tsetung sier: »Det er bra om vi angripes av fienden, for det beviser at vi

profil

3 1970 PRIS KR. 3,50.

- 3 HVILKEN VEI? Georgi Dimitrov
- 4 FORFATTERNES KÅR
- 7 SKAPENDE SINN. Anmeldelse
- 8 1. NOTAT OM VÅRE OPPGAVER
- 10 FRA LESERNE. Leserbreve og kommentar
- 11 DE FØRSTE. Innsendte dikt
- 12 SJOKOLADEGUTTEN. Novelle
- 15 DE SATTE FARGE J. O. L. Dikt
- ARBEIDSPÅUSE. Novelle
- 1. RØYKEPAUSE. Novelle
- 18 FERIE. Novelle
- 20 TELEGRAM FRA SVALBARD. Dikt
- 21 ARBEIDSFØRMLINGEN
- 22 HJELPEVISE
- OM Å LESE LANGTIDSPLANER

Abonnement kan tegnes hos PROFIL, Nils Treschows Hus, Universitetet, Blindern, Oslo 3. Postgjor 8507. Årsabonnement kr. 15.

har trukket en skarp skillelinje mellom fienden og oss.»

Kampen har lært oss at vi har og vil få enda flere venner som støtter oss i arbeidet så lenge det er et arbeid som støtter folkets sak. Interessen for tidsskriftet har økt sterkt. Men det er sjølsagt nødvendig at enda flere støtter opp om oss ved å abonnere på bladet og lese det dersom vi skal kunne slå angrepet fra Kulturrådet skikkelig tilbake.

Hva med den borgerlig-kulturelle indoktrineringa i skolene?

Opplegget i litteraturundervisningen er helt klart å fremme borgerskapets hege- moni og undertrykke den revolusjonære og progressive arbeiderdiktinga. Arbeiderdikteren Rudolf Nilsen, f.eks., blir ikke presentert som en stor revolusjonær dikter, men med dikt som er ufarlig for borgerskapet, dikt som Nr. 13 og Gartnerløkka. I Profil nr. 1 i år tok vi spesielt for oss litteraturundervisningen i skolen, det er dessverre utsolgt, men finnes på bibliotekene i de større byene. Profil kan også brukes som en motvekt til det borgerlige litteratursynet, vi tar for oss og analyserer både gammel og ny litteratur. Vi fikk nylig brev fra gymnasiaster i Halden som med godt resultat hadde brukt Profil som grunnlag for litterære stiler. Det er til stor nytte for oss at skoleelever skriver til oss om hvordan Profil kan nyttes som ei motvekt til den borgerlige litteraturen i skolen.

Hvilke planer har dere for tida framover?

Vi har nå hatt et nummer om krigslitteraturen, og et som i hovedsak tar opp forfatternes økonomiske kår. Neste nummer blir et nummer om revolusjonær plakatkunst, som vi gir ut i samarbeid med Rød Front-styret i Det Norske Studentersamfund. I nr. 5, det siste nummeret i år, har vi planer om å ta opp Profil til debatt. Det er innlysende galt at ei lita gruppe som Profil-redaksjonen i lengden skal kunne forme og skrive den litteraturen som skal være arbeiderklassens egen. Ei slik gruppe er ikke i stand til å rette på sine egne feil og gjøre videre framgang uten rettleiing fra folket. Vi må derfor satse på kritikk og kommentarer fra leserne. Derfor er det viktig at vi greier å legge tidsskriftet til rette som et forum for leserne og deres kritikk og bidrag. Vi er takknemlige for alle synspunkter fra leserne med hensyn til innholdet og utforminga av bladet. Det er bare på den måten vi kan få et virkelig sosialistisk kultur-tidsskrift, et tidsskrift for og av det arbeidende folket.

ML-GRUPPENE AVHOLDER ØSTLANDSKONFERANSE

De marxist-leninistiske gruppene har den siste tida utvikla seg til å bli ei av hovedkildene til det revolusjonære, kommunistiske partiet. Etter splittelsen i SF våren 1969 danna venstrefløyen, som var ei gruppe uten enhetlig ideologisk grunnlag, sosialistiske studie- og arbeidsgrupper. Gjennom grundige studier i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning har gruppene oppnådd ei sterk politisk utvikling, og kunne på landskonferansen i vår konsolidere seg på dette grunnlaget som marxist-leninistiske grupper med et sentralt utvalg for hele landet.

Østlandskonferansen for ML-gruppene som ble avholdt 18. og 19. oktober er et nytt skritt i utviklinga. ML-gruppene er i dag i stand til å påta seg stadig større oppgaver i klassekampen og det partibyggende arbeidet. Dette krevder imidlertid ei sterkere organisatorisk utbygging slik at de lokale erfaringene kan komme hele organisasjonen til nytte. Bare på denne måten kan en kvitte seg med de dårlige sidene og utvikle de gode for å konsolidere seg på et stadig høgere nivå.

Hovedoppgaven i det partibyggende arbeidet er studier. For at kommunistene skal kunne lede klassekampen på riktig vis, er det nødvendig å ha et grep om den marxistiske teorien og nyttiggjøre seg erfaringene fra den tidligere klassekampen. ML-gruppene har videre trukket erfaringer fra NKP's utvikling om betydningen av å skape *enhet* i den kommunistiske bevegelsen ved hjelp av studier som kan høyne det politiske nivået. NKP's neglisjering av studiene har ført til den

politiske degenereringa vi i dag opplever.

Studiene er videre grunnlaget for ei riktig linje i en annen viktig oppgave i bygginga av det kommunistiske partiet – rekrutteringa. ML-gruppene er en aspirantorganisasjon til partiet. Hovedsida i det eksterne arbeidet blir derfor naturlig propagandaen. Skal progressive trekkes med i studier er det tvingende nødvendig å utbre forståelsen for den marxistiske teorien ved grundig propaganda.

Etter hvert som dyrtida har økt, er også klassekampen blitt skjerp. Marxist-leninistenes oppgave og plikt i denne kampen er å sørge for massenes behov og interesser og lede kampen på en riktig måte. Gjennom ei riktig *masselinje* i klassekampen vil ML-bevegelsen slå røtter i massene og vinne massenes tillit til det kommunistiske partiet. I dag ruster folket seg til kamp mot EEC og dyrtid. Under denne kampen vil det vokse fram en mengde aktivister fra arbeiderklassens rekker. ML-gruppene må knytte disse til seg og utvikle dem til verdige forkjempere for arbeiderklassen. Bare med ei slik rekruttering kan det kommende kommunistiske partiet bli et virkelig *arbeiderparti* med djupe røtter i folket, et parti som har vunnet tillit i folket ved å kjempe uegennyttig og hardt for det kommunistiske partiet; for at det skal kunne lede klassekampen må det ha en utbredt tillit i folket.

Østlandskonferansen er et viktig framstøt fra ML-gruppenes side til å mestre disse store og viktige oppgavene i partibygginga.

KJØP
OG LES

ARBEIDERE OG UNDERTRYKTE I ALLE LAND, FOREN DERE! ALLE REAKSJONÆRE ER PAPIRTIGRE!

ABONNEMENT TEGNES VED Å SENDE KR. 12 TIL KLASSEKAMPEN, BOKS 6159 ETTERSTAD, OSLO 6. POSTGIROKONTO 20 66 99.

FRA KINA

Ei gruppe norske marxist-leninister oppholder seg når dette skrives i Kina for å studere de kinesiske samfunnsforholda. Idet Røde Garde går i trykken mottar vi følgende brev fra bladets medarbeider i gruppa; et brev vi mener er egnet til å et godt bilde av det kinesiske folkets entusiasme i den sosialistiske oppbygginga av landet.

Hunan i oktober

»Massene er i besittelse av en potensielt uttømmelig begeistring for sosialismen.»

Mao Tsetung.

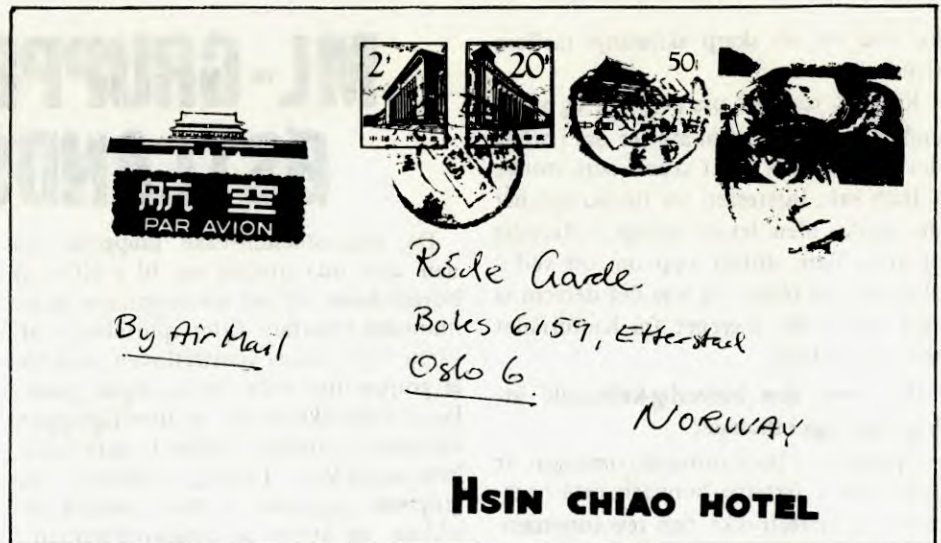
Reiser en gjennom Kina ser en overalt arbeidslag, med røde faner og bilder av formann Mao, som bygger sosialismen enda sterkere ut. Togstasjonene er fulle av folk som vinker med sitatbøker til passasjerene på Kinas effektive jernbanenett, og inn til byene kommer folkekommunemedlemmene med flaggprydde busser og biler.

Gjennom sitatstudier, studier av Mao Tsetungs artikler, KKP's kommunikeer og vedtak og dagsavisene deltar hele folket i å konsolidere den proletariske ideologien og makta i landet. F. eks. studerer alle togpassasjerer langs de viktige rutene under ledelse av rødegardister, medlemmer av folkets frigjøringshær og andre revolusjonære kadre. Den revolusjonære glød hos de brede massene er skapt gjennom KKP's ledelse, og gjennom massenes studier av Mao Tsetungs tenking. Denne gløden er selve drivkrafta i bygginga av sosialismen og i styrkinga av hele verdens revolusjonære kamp.

Under et besøk i en folkekommune hadde Røde Garde en samtale med Po Ho Chun – tidligere fattigbonde under gods-eiernes tyranni. Han framstilte grundig den kampen KKP under Mao Tsetungs ledelse hadde ført for å styrte årtuseners utplyndring, og hvilke seire styrkinga av proletariatets diktatur hadde betydd for fattigbondene. Som han selv sa: »Mao Tsetungs storhet og betydning er større enn havets dyp.» I denne kommunen kjempa de for å nydyrke sandområder. Gjennom studier av Mao Tsetungs artikler om den aktuelle situasjonen for Kinas sosialistiske oppbygging forsto bøndene nødvendigheten av å være sjølforsynt i folkekommunen og yte mer til styrkinga av revolusjonen i Kina og verden. Derfor satte de alle krefter inn på å omskape sandhauger til fruktbare frukthager. Den revolusjonære gløden ble ei materiell kraft i oppbygginga.

Feiringa av 21-årsdagen for frigjøringa i Peking ble en mektig manifestasjon av det kinesiske folkets revolusjonære glød.

Tida før 1. oktober var prega av

massenes torberedelser til feiringa – stadige opptog som øvde sanger og intens forbedring av dekorasjoner, røde og kinesiske flagg, og bilder av Mao Tsetung.

Om kvelden tre dager for 21-årsdagen samla 8–900 000 mennesker seg til generalprøve under sang og slagord. Vennligsinnede kamerater fra utlandet ble møtt med intens klapping og ropene: »Lenge leve Mao Tsetung!«

Massemøtet 1. oktober med ca. 300 000 mennesker på Tien An Men-plassen som forma de viktigste parolene i den nåværende fase av revolusjonen, og ca. 500 000 som marsjerte og framhevet styrkinga av proletariatets diktatur på alle områder viste oss meget klart den revolusjonære begeistring som preger Kina. Hele den seierrike klassekampen som KKP har leda i Kina de siste åra for å konsolidere sosialismen ble vist gjennom opptoget, likeens de enorme nyvinningene for alle

verdens folk Kina har gjort i produksjonen. Spesielt i elektronisk industri viser dette at Mao Tsetungs tenking kan føre produksjonen framover ved å løse problemene arbeidsfolk står ovenfor.

Feiringa av 1. oktober ble avslutta på plassen om kvelden med forestillinger av revolusjonære grupper over hele plassen og et enormt fyrverkeri.

Røde Gardes medarbeider vil få peke på den betydningen vår kamp i Norge har for Kinas folk – for alle verdens undertrykte folk.

På samme vis som massene i Kina hver dag styrker vår kamp – må vi intensivere arbeidet ytterligere, og benytte lærdommer fra Kina til å styrke vår egen kamp-evne og entusiasme i arbeiderklassens viktigste oppgave i dag – bygginga av et revolusjonært, marxist-leninistisk kommunistisk parti.

FRA AUF:

Selv om sosialdemokratietts forræderiske rolle i arbeiderbevegelsen på mange måter er blitt klargjort opp gjennom åra, så har Arbeiderpartiets ungdomsorganisasjon iherdig streva med å pusse på sin »radikale» fasade. På tross av at AUF-ledelsen styrer trygt i DNA's kurs, har en god del bra, progressiv arbeiderungdom blitt trukket med i AUF. At dette er tilfelle, og at vi ennå i dag ikke kan se bort fra at progressive elementer eksisterer innen AUF, fikk vi nylig på nytt et bevis for.

Denne gangen gjelder det AUF-laga i Kristiansund og omegn. Blant AUF'ere i området har det alt i ei tid blitt drevet studier i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenking, og i Kristiansund AUL ble det på medlemsmøte, der 35 kamerater var til stede, enstemmig vedtatt at

slike studier skal være obligatoriske for alle medlemmer i laget.

Som et ledd i arbeidet med å fremme, styrke og konsolidere den marxist-leninistiske linja i AUF-laga i fylket, har Kristiansund AUL nå gitt ut et eget blad, RØD PROFIL. Bladet er beregna til å spres til AUF'ere i distriktet. »Den voldsomme framgangen for marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenking i vårt distrikt har frambrakt behovet for et slikt organ», heter det i det første nummeret av bladet, som ellers tar opp både lokale spørsmål og politiske spørsmål i større sammenheng. Gjennom bladet sikter initiativtakerne både på å styrke kontakten distriktets ML'ere imellom og avsløre AUF's sosialdemokratiske karakter.

Vi ønsker kameratene i AUF i Møre og Romsdal lykke til i arbeidet med å styrke marxismen-leninismen i distriktet, og slutter opp om deres egne paroler:

Forkast AUF- og DNA-reformismen!
Slutt opp om ML-linja!

KLIPP & KOMMENTAR

DISKOTEK-AUF

Opplysninger fra VG skal sjølsagt ikke tas for annet enn det de er – opplysninger fra VG. Men nyhetene i avisa kan være artige nok.

I VG for 10/10 leser vi for eksempel om hvordan Arbeiderpartiet i Sarpsborg «blir anklaga for forsøk på å bondefange ungdommen i et nytt AUF-lag». Foranledningen for historien er at ungdom i byen med støtte fra AP starta en diskotek-klubb.

Til avisa Sarpen, som VG har henta sine opplysninger fra, forteller formannen i klubben, Eystein Kjær, følgende:

– Vi hadde et møte med Arbeiderpartiets representant før starten. Den eneste betingelsen for støtten var at vi skulle åpne diskoteket i AUF's navn, men vi ble uttrykkelig lova at det ikke skulle bli noen form for politisk virksomhet der.

– Etter hvert som tida gikk, ble vi imidlertid mer og mer klar over at det kom til å bli nokså mye politikk på diskotek-kveldene. Da vi starta opp etter sommeren, sa vi derfor klart fra at vi ikke lenger ville være knyttet til AUF. Vi ville drive for oss selv . . .

– Dette sa vi på et møte med representanter for AP som da opplyste at vi ville komme til å få vanskeligheter med leie av lokale.

Historien er ikke stort lenger. Klubben fikk etter sigende slike vansker, og det er i dag heller dårlig stell med den, opplyses det i VG.

Dårlig stell må det etter vår mening også være med AP/AUF i Sarpsborg, som finner det nødvendig å «lure» med diskotek for å få ungdommen til å interessere seg for deres politikk. Og som sjøl da mislykkes.

»LATSKAP»

Vi har vent oss til å få høre litt av hvert fra NGS-kanten. NGS-ledelsens «ovenfra-og-nedad»-holdning har ergra mang en «menig» elev som har kommet i kontakt med dem. Men at en belærende NGS-pekefinger ber oss være flinke til å gi u-hjelp eller ber elevene slutte å røyke er en ting. Virkelig ille blir det når vanlige elever blir fortalt at de er late. Dette er faktisk hva vi nå får høre.

På forsida av Dagbladet for 8. oktober

lyser overskriften «LATSKAPEN UT-BREDT BLANT SKOLEELEVER» mot oss. Under får vi ei forklaring på overskriften. Det er lederen for årets operasjon Dagsverk, Lars Løvold, som uttaler seg til Dagbladet: «Av landets vel 200 000 gymnas- og ungdomsskoleelever var det bare vel 20 000 – 10 prosent – som i fjor var villig til å slå et slag for 'Operasjon Dagsverk'», kan han fortelle, og konkluderer med at «det derfor er tydelig at latskapen er utbredt blant skoleelevene.»

Når elevene ikke deltar i det NGS'erne mener de bør, er de altså late. Sjølsagt er det elevene det er noe galt med – ikke aksjonen.

Vi kunne antyda overfor NGS'erne andre årsaker til «latskapen», f. eks. kunne det jo tenkes at elevene ikke hadde store tiltroen til den «u-hjelp» Operasjon Dagsverk har representert. Eller at tilliten til og troen på NGS-ledelsen vakler? – Men vi på vår side gidder ikke å prøve å forklare NGS'erne dette. Vi bidrar med vår «latskap».

Lars Løvold

900-SEKUNDERS-STREIKEN

I Dagbladet for 7/10 gjøres det visse refleksjoner om LO-ledelsen og organisasjonens initiativ til kvartersstreiken mot statsbudsjettet. I overskriften «LO-ledelsen var redd for å miste initiativet også denne gangen» forklarer Dagbladet Aspengrens beveggrunner. Etter å ha trukket fram et par eksempler som ikke akkurat tyder på at LO-ledelsen har utgjort noen ledelse for arbeidsfolks kamp, men tvert imot synes å ha virka som en bremse, skriver avisa: «Når regjeringens budsjett forelå, som varsler om økte avgifter på en rekke varer, forsto LO-ledelsen at en form for aksjon høyst sannsynlig ville komme blant dens medlemmer i alle tilfeller. Men man ville ikke nok en gang sitte med henda i fanget og gi

inntrykk av å være en ledelse uten evne til handling.»

Sjøl om vi ikke (uten videre) vil gå god for alle Dagbladets vurderinger i denne saka, finner vi det slett ikke usannsynlig at avisa har rett på dette punktet. Men det er galt å snakke om LO-ledelsens mangel på «evne til handling». «Vilje til handling» er et mer dekkende uttrykk.

STYGGE MENN!

»'Kommunisme med et menneskelig ansikt?' Hverken Marx eller Lenin viste noe slikt ansikt i sin levetid, og det har krevet en kolossal innsats av uvitende skriftfortolkning (eller effektiv propaganda) å kunne presentere disse to menn som genuine moralister. Lenin godtok enhver form for massakre (inklusive den bestialske nedslaktning av keiserfamilien), og Marx skrev om jødene på en måte som ville kvalifisert ham som redaktør av nazistenes 'Der Stürmer'. Han var en profesjonell hater.»

Farmand, nr. 39/70.

SPRE SUF(m-l)s SKOLEAVIS PÅ DIN SKOLE

ARBEIDER – STUDENT – LÆRER – ELEV – ENHETSFRONT
MOT MONOPOLKAPITALENS RASJONALISERINGSFRAMSTØT

TIL KAMP
SUF(M-L)S SKOLEAVIS NR. 3/1970 25 ØRE

For Vietnam

utgis av Solidaritetskomiteen for
Vietnam, Boks 558 Sentrum, Oslo 1.

Fritt Norge

organ for Kampanjen Norge ut av
NATO. Årsabonnement kr. 15 til
postgirokonto 20 80 05.

Eksp. adr.: RØDE GARDE, c/o
KLASSEKAMPENS DISTRIBUTJON,
Boks 6159 Etterstad, Oslo 6.

Til:

WOODIE GUTHRIE

Amerikansk visesang har «vært i skuddet» siden i begynnelsen av 60-åra. Ei rekke såkalte «protestsangere» har dukka opp, gjort penger på «protest»-bølgen og forsvunnet igjen. Amerikansk visesang er i det store og hele kommersialisert og prega av borgerskapets idealer. Men noen av visene har elementer som peker tilbake på amerikansk visesang i mellomkrigstida, da sangene både gjenspeila og var et våpen mot undertrykkerne i den beinharde klassekampen som den gang som nå foregikk i det amerikanske samfunnet.

Woody Guthrie.

En av dem som sto fremst i kampen på sin måte, ved å utnytte sitt talent til å lage sanger som kunne tjene arbeiderklassen var *Woody Guthrie*. Han var født i Oklahoma i 1912, nettopp i de distriktene som i midten av 30-åra ble ramma av de store sandstormene.

Midt under den store depresjonen, da prisene på jordbruksprodukter falt katastrofalt og nærma seg null, ble dette det avgjørende slaget mot de små farmerne, som fra før hadde vanskelig for å klare seg, og hadde måttet ta opp lån på gårdene sine. Da jorda som var utpint etter lang tids intensiv drift, rett og slett blåste vekk fra et sted og begravde gårdene et annet sted, kunne ikke farmerne klare forpliktelsene og ble drevet fra gård og grunn.

Kapitalistene som eide de store frukt-konsernene i California, så hvilken kjempesjanse de her hadde til å skaffe seg billig arbeidskraft til fruktplukka og framstilte California som en Edens hage hvor fruktplukkerne kunne nyte livet. I virkeligheten ble de som greide å komme seg fram dit, utsatt for noe av den verste utbyttinga og undertrykkinga som har foregått i USA.

I sine «Dust Bowl Ballads» (Dust Bowl er distriktet som ble ramma av støvstormene) tar Woody Guthrie opp disse sakene, forteller om bankenes og storkapitalistenes behandling av farmerne, om støvstormene, om «støvstormflyktningene» og deres vansker på veien vestover, om den undertrykking og forfølgning de ble utsatt for fra klassestaten så snart de prøvde å bedre sine kår og organisere seg. Guthrie skjonte at «flyktningene» måtte kjempe for sine framtidige interesser, og ga svaret: *Us working people ain't got a chance, unless we organize*. (Vi, det arbeidende folket, har ikke en sjanse, uten at vi organiserer oss.)

I kampen for retten til å organisere seg i fagforeninger ble Woody Guthrie sentral. Han farta land og strand rundt med gitar, munnspeil og skrivemaskin, og agiterte for opprettinga av fagforeninger. Han fortalte det borgerpressa ikke ville fortelle, om hvordan arbeidere andre steder var blitt undertrykt, hvordan f. eks. nasjonalgarden ble satt inn mot streikende arbeidere, og om hvilke seire arbeidere hadde vunnet ved å organisere seg. Blant hans mest berømte sanger i denne for-